

AUDREY WEIGH

*Vânătoarea
de bărbați*

ALCRIS

Capitolul 1

„Faceți repede avere, scrieți un roman de dragoste”.

Christine McMahon lăsa să cadă pe măsuta joasă ultimul număr al Cosmopolitanului.

De ce nu? Citise o mulțime de articole pe această temă. La urma urmei, o profesoară de engleză trebuia să fie în stare să scrie câteva capitole și să alcătuiască un manuscris acceptabil!

Pipăindu-și gânditoare obrazul bronzat, se întreba în ce măsură putea face din această carte un roman erotic, fără ca pentru asta să fie concediată de la școală, ca autoare a unei literaturi libertine...

Ochii ei negri căzură pe coperta unei cărți de buzunar aflată alături de ziarul Cosmopolitan:

„Cum să seduci un bărbat?” Sora geamănă a Christinei, Janelle – care încă dormea la această oră matinală – o cumpărase cu câteva zile în urmă.

Dar în fond, poate ar face mai bine să scrie o carte despre cea mai bună metodă ca o femeie să-și întâlnească bărbatul vieții sale și să se căsătorească cu el; un fel de „vânătoare de bărbați”... Oare acest gen de carte n-ar atrage mai mult femeile, decât o poveste de dragoste?

Cu perspectiva celor trei luni de vacanță, Christine și sora sa Janelle puteau, fără îndoială, să plănuiască să-și petreacă timpul liber cât mai rentabil.

Surorile McMahon, coautoare ale unui best-seller umoristic – deși foarte serios – despre întâlnirea cu bărbatul ideal... Fratele lor, David, impresar de succes, se va ocupa de publicitate. Un eșec părea imposibil. Christine își imagina deja contractul semnat cu un editor de prestigiu și teancurile de bancnote foșnitoare pe care le vor primi. Era într-adevăr o idee genială, și Christine n-avea răbdare să aștepte trezirea surorii sale.

Ridicându-se cu grație, traversă mocheta albastră și intră în camera Janellei. Cea mai com-

plicată parte a planului Christinei va fi s-o convingă pe sora sa să renunțe la proiectele de a petrece vacanța de vară în cabana familiei, din Munții Stâncosi, pentru a se consacra scrierii unei cărți.

De altfel, frumoasă cum era, Janelle ar fi făcut mai bine să se gândească să-și găsească bărbatul vieții ei decât să-și piardă timpul. Fără îndoială, Janelle va fi cea care va experimenta.

Cu o figură îmbufnată, Christine își privi o clipă formele plinuțe, apoi privirea îi aluneca pe silueta zveltă a surorii sale. Cum puteau fi două gemene atât de diferite?

Nu numai că era înaltă și subțire, dar Janelle avea un păr lung, blond și ochi de azur – o adevărată frumusețe de pasăre exotică... Christine își regreta nespus privirea întunecată ca de catifea și părul negru ca pana corbului.

Și totuși, Janelle nu profita de frumusețea ei pentru a-și permite să fie meschină și mofturoasă. Dimpotrivă, pasărea exotică ocrotea corbul ca o adevărată cloșcă. De altfel, își juca uneori chiar prea conștiincios rolul de soră devotată. „Cum să seduci un bărbat” era unul din cadourile ei. La douăzeci și opt de ani

hotărâse că amândouă gustaseră din plin plăcerile celibatului și venise momentul să-și caute bărbatul vieții lor. Din păcate, predând la un colegiu, posibilitățile lor de a întâlni acest bărbat erau reduse. Majoritatea colegilor lor erau căsătoriți, iar alții prea tineri sau plicticoși.

Janelle încerca subtil s-o facă pe Christine să înțeleagă că nu se va angaja într-o relație serioasă cu un bărbat, atâta timp cât sora ei, mai puțin seducătoare, nu va avea cuibul asigurat.

Christinei îi veni o idee. Dacă reușea s-o convingă pe Janelle că avea nevoie de sfaturile ei pentru a seduce un bărbat? Ar putea să îi propună să-și organizeze „vânătoarea de bărbați”, punându-și metodele pe hârtie.

Ce idee strălucită! se felicită ea. În plus, Christine o va face să înțeleagă că nu va suporta să rămână singură în timp ce Janelle se va retrage la cabana lor din munți, ceea ce va sfârși prin a o convinge.

– Încetează să-ți mai rozi unghiile!

Christine tresări auzind vocea amuzată a surorii sale.

– Ceva îmi spune că ești pe punctul de a urzi una din ideile tale geniale, adăugă ea suspicioasă.

Râzând, căci ea nu era niciodată prost dispusă dimineța, Janelle împăturea cuverturile.

– „Cum să te îmbogățești repede”? La asta te gândești, nu-i așa? Hai, spune-mi ce-ai mai inventat.

– Ce vrei să spui? se apără imediat Christine, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de catifea.

– Mai avem șase săptămâni până la vacanță și, de șapte ani, tu ai de fiecare dată idei strălucite pentru a ne îmbogăți înainte de a veni toamna... Uite, adu-ți aminte de casa aceea veche pentru a cărei renovare ne-am cheltuit toate economiile...

– Da, și anul trecut am revândut-o cu un beneficiu împărătesc.

– Așa e, trebui să recunoască Janelle, dându-și seama că alesese un exemplu nepotrivit. În orice caz, îmi amintesc că ți-ai lovit degetele unei mâini cu ciocanul și ți-ai fracturat brațul căzând de pe scară...Toate astea în timpul renovării!

Christine izbucni în râs.

– Hai, hai, Janelle! Știu că ești profesoară de istorie, dar uită puțin de trecut, vrei?

– Ca să nu mai vorbim că mă întreb și azi cum m-am lăsat convinsă să confecționez buchete pentru nunți și coroane pentru înmormântări.

Christine se înăbusea de râs amintindu-și figura miresei căreia îi livraseră o coroană mortuară în locul tradiționalului buchet de crini albi!

– Primăvara toate ideile par minunate. Iar toamna când mă întorc la ore, sunt ușurată că colegii noștri habar nu au de aventurile noastre estivale! Din fericire, anul ăsta am fost prevăzătoare și mi-am făcut proiecte pentru vacanță. Ești binevenită dacă vrei să mă însoțești... Și te previn că refuz dinainte, categoric, toate ofertele tale, adăugă Janelle zâmbind, dar cu fermitate.

Christine se ridică din fotoliu și se îndreptă spre ușă. Știa că nu e momentul să insiste. Era inutil să continue discuția când Janelle era în această dispoziție și o contrazicea întruna.

– Ah, nu, nu! protestă aceasta. Nu vei pleca până când nu-mi spui ce puneai la cale!

– Ei bine, de data asta este o idee pe cât de genială, pe atât de inofensivă!

– Bravo! Este exact ce mi-ai spus în anul când ai hotărât să deschizi un local cu strip-tease pentru bărbați!

– Ideea mea nu era rea, era doar prematură. Denver-ul nu era încă pregătit pentru acest gen

de divertisment. Dar astăzi, „Cheeks” este pe punctul de a-l face miliardar pe cel care l-a deschis. Oricum, ceea ce am prevăzut pentru această vară se poate face oriunde...

— Te rog nu mai ocoli răspunsul! Clocești ceva riscant, cu ferma intenție de a mă amesteca și pe mine, și vreau să știu despre ce este vorba!

— Să scriem o carte! exclamă Christine emoționată.

— O carte pentru copii?

În taină, Janelle se gândea de un timp să scrie o povestire pentru adolescenți, în care să amintească de dragostea ei pentru munți.

— Îmi pare rău să-ți spun că am avut și eu aceeași idee, declară ea. Poate pentru că suntem gemene...

— Marile spirite se întâlnesc...

Încurajată de interesul surorii sale, Christine se apropie de Janelle.

— Unii romancieri fac avere, nu-i așa?

— Nu crezi că înainte de a ne bucura de un succes iluzoriu, ar trebui să scriem și să ne vinдем cartea? Ai idee cât de mulți au în sertare teancuri de povestiri pentru copii, pe care n-au reușit să le publice niciodată?

– Dar cine vorbește despre povestiri pentru copii? se miră Christine.

Ochii albaștri scăpărară spre cei negri când Janelle ghici deodată subiectul ales de sora ei.

– Jackie Collins are deja monopolul genului de carte pe care proiectezi tu să o scrii, spuse ea cu reproș.

– Dar a noastră nu va fi pură ficțiune!

– Renunță! Master și Johnson au publicat deja best-seller-uri absolut remarcabile cu acest subiect.

– Tu lași să-ți scape o șansă nesperată și, în același timp, mă lipsești și pe mine de ea... Îți sugerez să scrii o carte ca acelea pe care le citești.

– O poveste de dragoste? Christine, librăriile sunt inundate de asemenea cărți! De altfel, tu ai vorbit de realitate, nu de ficțiune...

– Eu mă gândeam la un manual despre vânătoria de bărbați.

Janelle o privi surprinsă, apoi zâmbi îngăduitor.

– Poate că nu e o idee rea... „Priceperea femeilor de a supraviețui în pădure”. Am putea scrie mai multe capitole despre metodele de a ridica un cort, recunoașterea prăzii, întinderea capcanei... Ce crezi?

Christine se strădui să nu zâmbească.

– Cred că trebuie să facem din cartea asta ceva cât de realist posibil, adăugă Janelle după un moment de gândire. Trăind ceea ce scriem, de exemplu.

Christine scoase un hohot de râs vesel și cristalin. Câștigase!

– Sunt foarte de acord cu tine! Vom scrie un adevărat ghid de vânatoare!

„Tot ce-mi rămâne de făcut este s-o conving pe scumpa mea soră să schimbe măcar puțin conținutul viitorului nostru best-seller”.

– Trebuie să înțeleg că vei accepta să-ți petreci vara la cabană, cu mine? Dar ție nu-ți place deloc muntele...

– Sunt dispusă să fac un sacrificiu anul acesta...

Janelle își privea sora cu suspiciune și Christine izbucni din nou în râs, bătând-o cu afecțiune pe umăr.

– Acordă-mi încredere, surioară, și nu vei fi dezamăgită!

– Bine. Deci, deocamdată știi cel puțin că mă aflu într-o situație critică! Ultima dată...

– Gata cu amintirile! M-am schimbat! Vom petrece o vară minunată în natură, vânând,

luând notițe pe un carnet și, ceea ce este mai important, făcând avere!

Abordând un aer triumfător, Christine se ridică. Trebuia cu orice preț să atragă niște bărbați seducători și celibatari la cabană. Dar cum? Nu-și vor putea experimenta metodele, fiind izolate în mijlocul pădurii. Și Janelle ar strânge-o de gât dacă i-ar descoperi planul.

Nedând niciodată înapoi în fața greutăților, Christine ieși din camera surorii sale. Va găsi ea un mijloc... Îi va fi de ajuns puțină ingeniozitate...

*

* *

David McMahon puse la loc gânditor telefonul. Billy trecea într-adevăr printr-o perioadă grea, una care ar fi putut pune capăt carierei unui star rock: avea probleme cu femeile. Trecându-și mâna prin păr, se întrebă dacă sfatul lui de a pleca la naiba, cât mai departe, fusese bun. Cine putea să prevadă că fanii lui Billy Carter îl vor urmări până în acea insulită pierdută din Bahamas? Dar de data asta, nu-l vor mai găsi. David îi găsise o ascunzătoare ideală:

cabana familiei din Munții Stâncoși. Începu să rădă în sinea lui. Cine ar putea avea ideea să-l caute pe cântărețul rock Billy Carter, alias Billy the Kid, tocmai acolo? Îl vor crede la Malibu sau Las Vegas, sau poate la New York, dar niciodată presa nu s-ar aștepta ca vedeta să se izoleze în plin munte.

David McMahon nu se neliștea în privința surorilor sale mai mici, pentru că acestea nu mai dăduseră pe la cabană de ani de zile. De altfel, Christine probabil că se gândea din nou la unul din faimoasele sale proiecte de a se îmbogăți în trei luni. Din fericire, aceasta era la trei mii de kilometri și nu putuse să-l atragă cu forța în mașinațiile sale. Un zâmbet ușor îi îndulci trăsăturile de obicei dure, în timp ce ofta cu ușurare.

Christine avea mereu idei pe care le credea geniale, și asta din fragedă copilărie. Oare de la ce strămoș poznaș moștenise cromozomii? Își amintea cum într-o zi îi mărturisise Christinei visul de a deveni campion la ciclism. În timp mai puțin decât îi trebuise lui ca s-o spună, se văzuse – datorită Christinei – făcând acrobații pe două roți pentru copiii din vecinătate. Ea strângea

bancnote și monede, în timp ce el colecționa căzături și entorse. Bineînțeles părinții îi pedepsiseră, mai ales pe el, fiind cel mai mare...

Poate că ar fi trebuit să se asigure, vorbind cu Janelle, că ele nu aveau intenția să se ducă la cabană? În nici un caz nu trebuia să afle ceva Christine, pentru că ar fi fost în stare să organizeze imediat un concert în aer liber, cu Billy ca vedetă!

În plus, Billy va fi însoțit la cabană de credinciosul Big Nick, care îi va asigura ca întotdeauna securitatea și liniștea. David și-o închipui pe Christine confruntându-se cu Big Nick și avu certitudinea că ea ar fi ieșit victorioasă în orice condiții! Big Nick n-avea nici cea mai mică șansă...

El ridică receptorul, hotărât să-și sune surorile pentru a afla ce mai fac.

– Christine? Ce mai face antreprenorul cel mai apreciat din Colorado?

– David! Janelle și cu mine tocmai vorbeam despre tine.

– Știu, știu... V-ați hotărât să-mi vindeți cadavrul Centrului Medical, și vreți să vă semnez o autorizație, nu-i așa?

– Oh, David! Chiar mă crezi în stare de o asemenea faptă oribilă? Oricum, nu mi-ar da destui bani.

– Nu-mi spune că ai scrupule! răspunse el râzând. Dar promite-mi că vei aștepta măcar să mor, ca să dispui de scheletul meu!

– Oh, David! Fratele meu preferat... Exagerezi!

– Hm... hm... Vorbește-mi totuși despre ce-ai mai urzit în căpșorul tău.

– Sunt nevinovată! se apără ea râzând.

„Mă rog, aproape”, se gândi apoi.

– Janelle și cu mine avem numai intenția de a scrie o carte și te vom lăsa să ne reprezinți în calitate de impresar.

Drept orice răspuns, David scoase un geamăt.

– Ah, nu, nu te lamenta înainte de a ști subiectul! La început m-am gândit să scriem un roman de dragoste. Dar acest gen este un pic prea răspândit și a devenit banal. Deci am schimbat subiectul. Ce ai spune despre un tratat privind vânătoarea de bărbați?

– S-a făcut deja! ripostă David fără să se gândească. Dar stai puțin...

El căzu puțin pe gânduri și trase concluzia că dacă surorile sale vor fi ocupate cu scrierea unei

cărți, nu era nici un risc să tulbure liniștea lui Billy și Nick.

– Ai un spirit foarte creator. Fără îndoială vei descoperi metode noi? Ai putea să-mi trimiți un plan al lucrării. Apoi voi vedea dacă pot...

– Oh, mulțumesc, David, știam că pot conta pe tine! exclamă Christine încântată. Această carte ne va face miliardare curând!

– Așteaptă o clipă! Nu ți-am promis că va apărea pe prima pagină în New York Times. Nu-ți pot da nici măcar asigurări că o voi putea vinde!

– Ba da, poți! Ești unul din cei mai buni agenți literari din Statele Unite!

– Hai, Christine, nu e cazul să mă flatezi. Dar ți-am promis că voi face tot ce pot... Și apoi, în timp ce scrii cartea profită și încearcă să-ți găsești sufletul-pereche.

– Ah! Iată-ne ajunși la subiectul tău preferat! Dar te asigur că în ziua când voi întâlni bărbatul potrivit, voi ști... și el de asemenea!

– Și dacă el nu va ști, vei avea grijă să-l convingi, nu-i așa? adăugă el ironic.

– Exact, frate mai mare! spuse ea râzând. Ți-aș fi dat-o la telefon pe Janelle, dar e la cumpărături.

Ultimul lucru pe care-l voia Christine era ca David să-i dezvăluie pe neașteptate surorii lor subiectul viitorului best-seller...

– Când te vei hotărî să vii să faci un tur prin vechea ta așezare? întrebă ea brusc, schimbând subiectul.

– Am intenția să merg în această vară la Los Angeles, dar am de gând să mă opresc o zi-două la Denver. Crezi că manuscrisul tău va fi gata?

– Dacă nu intervine nimic neprevăzut...

David zâmbi la optimismul surorii sale.

– Cu tine, scumpo, imprevizibilul este la ordinea zilei. Ah, sună pe cealaltă linie, Christine! Trebuie să te las. Deci, pe mai târziu, la Denver, OK? Sărut-o din partea mea pe Janelle.

– Ne-am înțeles, te sărut și eu. Pe curând, David.

Christine rezistă cu greu impulsului de a sări în sus de bucurie, atât era de satisfăcută de rezultatul demersului pe lângă fratele ei.

Capitolul 2

– Primul lucru pe care-l avem de făcut când vom sosi va fi să aranjăm proviziile pe care tocmai le-am cumpărat. Apoi ne vom ocupa de camere, încercând să le facem locuibile, declară Janelle în timp ce se angajau cu mașina pe un drum îngust și neamenajat.

Epuizată de ultimele săptămâni de cursuri, Christine nu-și dorea altceva decât să poată dormi opt zile la rând, fără să facă nimic.

Drumul era mărginit de brazi, aceștia întunecând și mai mult sfârșitul de zi, și Janelle aprinse farurile.

– Uitasem că împrejurimile sunt atât de pustii, mormăi Christine. David nu i-a cerut lui Zeke să întrețină drumul de acces spre cabană? Imaginează-ți că vom găsi casa în aceeași paragină...

– Ei bine, ne vom ocupa de ea cum se cuvine.

– Mai este mult?

– Ah! Întrebarea ta preferată când călătorim! observă Janelle izbucnind în râs. Ești mai rea ca un copil de zece ani!

– Păcat că nu avem un covor zburător! Ar fi fost mai confortabil ca acest jeep.

– Tu ai vrut să vindem vechiul nostru Chevrolet, îi aminti Janelle. Numai că nu te așteptai ca eu să cumpăr un jeep.

– Iar tu vorbeai de o mașină sport. Speram la un Mustang frumos sau un Jaguar...

– Acum îți dai seama de ce am preferat un jeep. Ți imaginezi amortizoarele pe acest drum de munte?... Și ca să-ți răspund la întrebare, mai avem ceva mai puțin de treizeci de kilometri.

– Mmm... mormăi Christine, blestemându-și în gând soarta, muntele, ca și pe sora ei care o adusese la capătul lumii.

Cititorii ei nu vor ști niciodată ce trebuise ea să îndure pentru a-i delecta cu lectura best-sellerului ei. Nici nu îndrăznea să se gândească ce le aștepta în vechea cabană, nelocuită de atâta timp... În sfârșit, un ultim viraj la o curbă în ac de păr, și vor ajunge...

– Privește! spuse Janelle observând cabana. E lumină în salon. Zeke știa că venim.

– Ceea ce dovedește că măcar generatorul este în stare de funcționare. Nu ne vor lipsi căldura, apa caldă și lumina. Din fericire, pentru că vor fi singurele concesi făcute civilizației pe care le vom găsi acolo sus!

Oprind în fața cabanei, Janelle zâmbi la spusele surorii sale despre acest loc magnific, dar într-adevăr izolat...

– Dacă vrei, te pot duce înapoi acasă și să-mi petrec aici vara, singură... și liniștită, sugeră ea râzând în sinea ei.

– Nici vorbă, suntem aici ca să lucrăm. În timp ce tu vei străbate drumurile de munte în căutarea prăzii, eu voi înnegri paginile caietului. La sfârșitul verii, manuscrisul va fi gata, iar noi vom fi bogate și celebre!

Janelle preferă să nu răspundă și schimbă subiectul:

– Zeke nu s-a ocupat de drum, dar casa pare în perfectă stare, spuse ea coborând din mașină.

Pe Christine o năpădiseră o mulțime de amintiri plăcute. Aproape că-l putea auzi pe tatăl ei chemându-i la masă, sunând din clopoțelul atârnat pe verandă. Prăjiturile cu cremă de

lămâie, aroma pâinii de casă... Își amintea de asemenea de zilele când se jucau în pădurile din jur. La căderea serii, aprindeau un foc și spuneau povești cu fantome și indieni. Ce timpuri minunate! se gândea ea zâmbind. Oare din cauză că nu va mai fi la fel, nu-i făcea plăcere să se întoarcă aici? David locuia la New York; ea cu sora sa la Denver, părinții lor muriseră în urmă cu șapte ani, într-un accident de mașină...

Lacrimi îi inundară ochii la amintirea clipelor fericite pe care le petrecuseră împreună toți cinci.

– E plăcut să ne întoarcem aici! exclamă Janelle de pe terasă, lăsând jos valizele.

Înghițindu-și lacrimile, Christine se apropie și o luă de talie.

– Parcă simt mirosul pâinii care se coace la cuptor... Doar nu s-o fi apucat Zeke să ne pregătească cina, totuși!

– E ciudat, simt și eu mirosul... Hai să intrăm, vom vedea.

Înainte să aibă timp să se miște, ușa de la intrare se întredeschise. Un bărbat înalt și solid ca un urs grizzli apărură pentru o clipă în prag, apoi închise ușa după el.

– Cine sunteți dumneavoastră? strigă Christine uluită.

Sub efectul surprizei, cele două surori se retraseră cu un pas și Christine se împiedică de o bancă. Se dezechilibrează și căzu în fund. Ele auziră un râs înăbușit, dar „ursul” care stătea în fața lor nici măcar nu zâmbea.

– Uite ce-ați făcut! strigă Janelle repezindu-se spre sora sa. Ieșiți imediat din casa noastră! De altfel, ce căutați aici?

– Doamnă, începu bărbatul, cu un accent târăgănat din sud, întreceti măsura. Vă sfătuiesc să vă întoarceți de unde ați venit, dacă nu vreți să chem șeriful.

– Lunganule! Nici măcar n-aveți telefon!

Christine se ridică gemând.

– Bine, e-n regulă, mormăi ea văzând că Janelle voia s-o protejeze interpunându-se între ea și necunoscutul cu o statură impresionantă. Dar pentru Dumnezeu, cine sunteți dumneavoastră? se neliniști Christine venindu-și în fire.

– N-are importanță cine sunt. În orice caz, nu-mi stă în fire să mă port urât cu femeile, dar...

Înaintă încet spre marginea terasei. Instinctele materne luând locul oricărei rețineri și spiritului de conservare, Janelle se repezi spre el.

– Fugi, Christine, fugi! Îl voi reține.

Christine văzu piciorul surorii sale abătându-se asupra tibiei gigantului. Totul era absolut ridicol! Janelle nu-i putea face față, așa că ea nu putea pleca lăsându-și sora la bunul plac al acestei brute!

Apropiindu-se la rândul ei de oribilul individ, Christine își înfipse dinții în brațul muscular care era gata să se abată asupra surorii sale.

– Au! urlă el, vizibil depășit de acest dublu atac. Billy-y-y!

Dumnezeule, mai era unul! Christine mușcă cât putea de adânc, în timp ce privirea i se întoarse spre ușă.

Cât despre Janelle, aceasta își înfipsese degetele în părul negru și lung al gigantului și-i trăgea capul înainte și înapoi, în timp ce își continua loviturile de picior cu energie sporită.

– Ticăloasă nenorocită! îl auzi ea pe colos mârâind.

Acesta încerca să pareze loviturile Janellei și să-și smulgă brațul dintre fălcile Christinei, dar era evident că nu încerca să răspundă cu aceeași măsură, slavă Domnului!

Christine se gândea că era probabil un fel de pustnic, ca Zeke.

– Lasă-le!

Ordinul, lansat de o voce caldă, întrerupse brusc gemetele și mormăielile agresorului.

– Să le las? Dar ele sunt pe punctul de a-mi smulge părul și a-mi devora brațul!

Christine auzi ușa deschizându-se din nou și simți deodată brațul puternic al unui bărbat înlănțuindu-i talia, cu fermitate dar cu blândețe în același timp. Apoi o smulse „victimei” sale. Nu avu ce face decât să se lase imobilizată. Cu mâinile răsucite la spate, incapabilă de cea mai mică mișcare, ea era apăsată de corpul străinului.

– Ajutor! Ajutor, Zeke! urlă ea făcându-i să creadă pe cei doi că acesta nu era departe.

– Zeke? se miră atacatorul ei. Omul ăsta cumsecade? El a pregătit cabana pentru sosirea voastră.

– Nu vă lipsește tupeul! aproape se înăbuși Christine.

Gâfâind, încerca să se elibereze, dar în zadar.

– Liniștiți-vă, spuse al doilea necunoscut. Am impresia că suntem victimele unei confuzii.

Ridicând ochii, Christine văzu un păr blond și ochelari negri. Ochelari negri?! În plină noapte!...

Se strădui să se calmeze, recăpătându-și respirația și încetând să se zbată.

– Așa e mai bine, interveni necunoscutul.
Nick, te simți bine?

– Da, da...

– Bine, vă sugerez atunci să ne așezăm în liniște și să încercăm să lămurim misterul.

O eliberă cu blândețe pe Christine și se îndreptă spre fotoliile de răchită de pe terasă.

– Unul din prietenii mei mi-a cedat cabana pentru o lună, sau mai mult, dacă vreau.

– Nu se poate! protestă Christine cu vehemență, lăsându-se să cadă într-unul din fotolii. Cabana asta ne aparține!

– Cum vă numiți? se neliniști străinul blond.

– Dar dumneavoastră? Dumneavoastră sunteți intrușii, și mi se pare firesc să răspundeți la întrebările noastre.

Ea observă cu o privire pe furiș că cei doi bărbați își schimbaseră locurile între ei.

– David McMahon, răspunse necunoscutul cu ochelari.

– Nu-i adevărat! îl contrazise violent Christine. Pot să-l recunosc pe David McMahon când îl văd!

– Ah, iată o afirmație care ne luminează puțin. David ne-a împrumutat cabana.

– Închipuți-vă că David este fratele nostru! se înfurie Christine.

Balansoarul în care stătea Janelle scârțâi când tânăra se ridică.

– Christine l-a anunțat pe David prin telefon de sosirea noastră. Deci el știa, nu-i așa, Christine?

Toți ochii se întoarseră spre Christine, care se strădui să afișeze o expresie nevinovată.

– Ați putea să vă scoateți ochelarii? întrebă ea. Este enervant să vorbești cu cineva căruia nu-i poți vedea ochii.

Ea aproape suspină de ușurare când ochii celorlalți o părăsiră pentru a observa reacția blondului. Se gândi atunci că nu-i precizase lui David locul pe care-l aleseseră ca să-și scrie cartea. Dar atunci, precizarea părusese inutilă. De altfel, el ar fi trebuit să-i împărtășească proiectele de închiriere a cabanei pentru vară.

Străinul își ridică încet mâna, și-o duse la ochelari și își înclină ușor capul pentru a și-i scoate. Cele două surori rămaseră cu gura căscată. Bărbatul avea cei mai negri și mai frumoși ochi pe care-i văzuseră vreodată.

– Așa! Te-au recunoscut, regretă uriașul. Acum nu vom mai putea scăpa de ele.

– Sunteți niște escroci? Întrebă Christine aiurită. Fratele meu se ocupă acum de criminali?... Dar la urma urmei, cine sunteți?

– Așteaptă o clipă, o întrerupse Janelle. Știu cine este. Sunteți...

– Ah, da, îmi amintesc! Avem câteva din discurile lui. Le-am cumpărat când...

– Taci, Christine, spuse Janelle cu o voce foarte blândă. Billy Carter... Billy the Kid...

– Mă declar vinovat, răspunse Billy, evident plictisit că fusese recunoscut. Și acesta este Big Nick, garda mea de corp, adăugă el.

– S-au dus liniștea și pacea! interveni Big Nick. Toate ziarele din Colorado vor ști curând că ești aici.

Dezamăgirea cântărețului era evidentă.

– Ei bine, nu ne rămâne decât să plecăm! spuse Christine ridicându-se.

– Încearcă să le cumperi tăcerea! sugeră Big Nick. David n-a vrut să audă de bani, dar poate că ele vor fi încântate...

Christine avu impresia că i se face părul măciucă.

– Ma întâi ne insultă, apoi vrea să ne cumpere! se enervă ea fulgerându-l cu privirea pe bodyguard. Dar în fond, de ce nu? Hai, cât ne propuneți?

– Așteaptă, interveni Janelle puțin jenată. Nu putem să-i facem să plătească pe clienții lui David. Probabil el n-a înțeles că noi vrem să folosim cabana în această vară, asta-i tot.

Janelle îl privea pe cântăreț, adresându-i cel mai frumos zâmbet al ei. Imaginația Christinei începu să galopeze. Oare sora ei fusese atinsă de săgeata dragostei? Janelle și Billy ar fi format un cuplu perfect. N-ar fi fost minunat dacă Billy the Kid s-ar fi îndrăgostit de Janelle? El avea totul: bogăție, frumusețe, talent, celebritate. Ce ar fi putut spera mai bun pentru sora ei?

– Ei bine, de ce nu zece mii de dolari? sugera Christine cu un zâmbet adorabil.

Ea aruncase această sumă exorbitantă pentru a-l face pe Billy să creadă că pe ea n-o interesau decât banii lui, nimic altceva. Femeile îl urmăreau desigur cu asiduitate și Christine găsea amuzant să-l facă să creadă că persoana lui o lăsa indiferentă.

Ochii negri ai lui Billy the Kid o măsurară din creștet până-n tălpi.

– Mă întrebam dacă voi veți accepta banii, spuse el gânditor.

– Nu vom lua acești bani, afirmă Janelle cu maxilarele crispate.

De data asta, n-o va lăsa pe sora ei să intervină.

– Hai, vino, surioară; ne întoarcem acasă.

– A, nu, refuz să merg cu mașina, pe aceste drumuri de munte, în plină noapte! Să plătească sau să plece!

– Dar de ce este nevoie ca unii dintre noi să plece? interveni Billy. Cabana este destul de încăpătoare ca să ne instalăm cu toții.

În sinea ei, Christine triumfa și se bucura. Dar nu trebuia să capituleze atât de repede.

– Dacă rămânem, înseamnă că nu ne veți mai plăti? se neliniști ea cu ipocrizie, văzând aerul îngrozit al Janellei.

– Voi plăti, afirmă Billy cu un aer amuzat.

În întuneric, ochii lui îi întâlneau pe ai Christinei și descoperiră în ei același amuzament. El își puse ușor o mână pe brațul tinerei femei. Fără să știe de ce, avea chef să simtă pielea Christinei sub degetele lui. Întâlnea în fiecare zi o mulțime de starlete, ca și tinere în căutare de publicitate, sau femei lacome și interesate. Christine nu se încadra în nici una din aceste categorii, și ochii ei negri ascundeau taine greu de descifrat dar care trebuie să fi fost încântătoare.

– De ce nu ne-am așeza în jurul unui prânz bun și n-am profita pentru a încerca să ne punem de acord? propuse el cu o voce blândă.

„Marșul nupțial” răsună deja în urechile Christinei.

– Ce-ți trece prin cap? murmură Janelle furioasă la urechea surorii sale. Știi foarte bine că David va fi nebun de furie dacă îi vei lua un singur bănuț acestui cântăreț.

Big Nick le conduse spre bucătărie cu dezinvoltură, ca și cum ar fi fost acasă la el.

– Fasole roșie, șuncă și pâine de porumb, anunță el teatral.

Se așezară cu toții în jurul mesei și Christine se întrebă de ce purta Billy mereu ochelari negri, chiar și la lumină electrică. Fără îndoială, o manie de artist, trase ea concluzia.

– Puțin unt? propuse Nick după ce îi servise el însuși cu patru porții generoase de șuncă afumată și salată de fasole roșie.

Îi adresează o privire complice lui Billy, apoi își îndreaptă atenția spre cele două fete, ca și cum ar fi hotărât, printr-un acord tacit între el și Billy, că va fi purtătorul lui de cuvânt.

– Cu toții am venit la această cabană cu intenția de a rămâne un timp, nu-i așa?

Christine își ungea pâinea cu unt și-i aruncă o privire fugitivă lui Billy.

– Da, desigur, răspunse ea, întrebându-se de ce Billy își delegase autoritatea gărzii sale de corp.

Murea de poftă să-i smulgă ochelarii negri care-i ascundeau atât de bine gândurile!

– Sora mea și cu mine avem o treabă de dus la bun sfârșit, aici, declară ea.

Pe sub masă, îi făcu un semn discret cu piciorul surorii sale, ca să n-o contrazică.

– Scriem o carte despre femei și vânătoare, preciză ea.

– Sunteți scriitoare? întrebă Billy the Kid.

– Aceasta va fi prima noastră carte, interveni Janelle.

– Ah, da... replică Billy cu un aer ușor disprețuitor.

Christine reacționează brusc, înfuriată.

– Nu toată lumea a avut norocul se a se naște cu un disc de platină în mână!

Dacă memoria n-o înșela, Billy the Kid era fiul celebrilor Carter. De-a lungul întregii sale copilării fusese pregătit pentru a deveni vedetă, iar în ultimii cinci ani urcase pe primele locuri în top.

Sprâncenele stufoase ale lui Nick se încruntau, iar ochii lui albaștri o priveau periculos.

– Nu vă sfiți să-l folosiți pe fratele vostru pentru a vă îmbogăți, nu-i așa?

Ea nu se putu împiedica să roșească ușor, și se pregătea să răspundă tăios, când Billy ridică un

deget și-i zâmbi fermecător, ca și cum remarca ei nu l-ar fi deranjat deloc.

– Bine, să revenim la problema principală, spuse Nick. Billy este de acord să vă plătească chiria cabanei. Și vă dă voie să rămâneți aici cât veți dori, atâta timp cât nu-l veți deranja din munca sa.

– Diplomatie, murmură Billy la adresa lui Nick.

Acest singur cuvânt avu un efect imediat asupra uriașului, al cărui ton deveni brusc miraculos de amabil.

– Vă apreciem enorm colaborarea. Este extrem de dificil să găsești o casă atât de izolată.

Christine se bucura în sinea ei. Billy trecea în defensivă!

Ea îi adresă lui Nick un zâmbet radios.

– Ei bine, pentru că vom fi nevoiți să trăim sub același acoperiș, să facem prezentările... Eu sunt Christine McMahon, iar femeia foarte frumoasă din fața mea este sora mea geamănă Janelle.

Își păstră aerul vesel, în timp ce sora ei o lovi cu piciorul pe sub masă pentru a-i aminti că detesta să fie prezentată drept frumoasa familiei.

- ... Elizabeth Taylor, îl auzi ea pe Billy murmurând.
- Poftim? Întrebă Christine.
- I-o amintiți pe Elizabeth Taylor, explică simplu Nick continuând să mănânce.

Prea puțin obișnuită cu complimentele, Christine se simți teribil de tulburată de privirea scrutătoare a lui Billy. Oare ochelarii negri îi deformau astfel vederea?

- Janelle este o adevărată frumusețe, într-adevăr, dar eu... protestă ea aiurită.

De data asta, piciorul Janellei lovi pe sub masă, cu tot zâmbetul de pe fața ei.

- Sora mea a citit prea multe povești cu zâne, când era copil... povești în care zânele se aplecau deasupra unui leagăn dar uitau de celălalt.

Toți începură să râdă, cu excepția Christinei.

- Și pentru ca totul să fie clar, adăugă Janelle, bineînțeles că nu vom accepta nici un ban de la voi drept chirie. Sunteți invitații fratelui nostru și dacă am fi știut, am fi rămas la Denver... De altfel, putem foarte bine să plecăm...

- O, nu, nici vorbă! interveni Christine.

Ridicându-și ochelarii pe creștet, Billy își fixă privirea asupra Christinei.

– Nu vrem, în nici un caz, să vă tulburăm procesul de creație. Preferați etajul sau parterul?

El zâmbi ușor ironic.

– Presupun că amestecul este exclus? Întrebă el amuzat, fără a o părăsi din ochi.

Privirea lui de catifea și zâmbetul ușor păreau să catalizeze toate emoțiile Christinei. Pentru o clipă, imaginația ei deveni îndrăzneată și căldura care emana dinspre el o înfioră.

– Starurile de la Hollywood sunt absolut incapabile să simpatizeze cu ficele munților din Colorado, spuse ea repede pentru a-și masca tulburarea.

În momentul în care el își puse din nou ochelarii, Christine își regretă amar cuvintele.

Billy afișa o mască impasibilă, dar ea simțea că-l rănise.

– De acord, interveni Billy frecându-și brațul acolo unde ea îl mușcase. Puteți acum să vă retrageți ghearele... Noi ne-am dus valizele la etaj. Vedeți vreun inconvenient?

– Nici unul, replică Janelle. Christine va sta în camera lui David, iar eu în cea a părinților noștri.

Incapabilă să-și stăpânească curiozitatea, Christine se aplecă spre Billy.

– Ce cameră vei ocupa?

– Pe a ta?

Capitolul 3

Cum putea el ști că era vorba de camera ei?

– Licornii... spuse Billy, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ochii lui o cercetau din spatele ochelarilor. De când aflate căte ceva despre ea descoperindu-i camera, Billy era tentat să-i acorde încredere acestei tinere femei sălbatice, s-o lase să se apropie de el. Dar se înșelase de atâtea ori, și suferise. Nu! hotărî el. Era mai înțelept să păstreze bariera protectoare a ochelarilor săi între ei, atâta timp cât ea nu va dovedi că-i merită încrederea.

– Posterele de pe pereți? întrebă ea.

Dar de ce nu-și scotea ochelarii?

– Da, am ales camera în care se găsesc desene cu animale fantastice.

Nick se ridică de la masă și își puse farfuria în chiuvetă, imitat de Janelle.

– Eu voi spăla vasele cu Nick! propuse precipitat Christine. Ce-ar fi ca tu și Billy să faceți o plimbare până la râu?

O plimbare sub clar de lună va fi un început perfect și ei își vor descoperi repede atracția unul față de celălalt.

– Este rândul meu să spăl vasele, declară cu fermitate Billy.

Christine luă un aer dezamăgit, dându-și seama că planurile sale erau compromise. Ea va rămâne singură cu Billy, iar Janelle va pleca cu Nick.

– Știi să mergi pe tăcute ca indienii, Nick? întrebă Janelle zâmbind. Pentru că la această oră, animalele pădurii vin să se adape la râu.

Când Janelle și Nick părăsiră bucătăria, Billy îi propuse Christinei ca ea să spele vasele, iar el să le șteargă.

Christine se execută fără voia ei și tot strângând în mână buretele pentru vase, visa că era gâtul surorii sale... Cât de proastă era Janelle!

Nu-și dăduse seama că trofeul de vânătoare se afla aici, în bucătărie? Billy cu ea formau cuplul ideal. Amândoi înalți, zvelți, blonzi, frumoși ca niște zei... erau într-adevăr făcuți unul pentru altul.

– Supărată? întrebă Billy punând farfuriile pe masă.

– Exact! ripostă ea deschizând robinetul la maximum, și jetul puternic împrășcă cu apă în toate părțile.

Christine făcu un salt înapoi exact în momentul când Billy se apropia pentru a opri apa.

– Îmi pare rău! exclamă ea retrăgându-se brusc, pentru a evita contactul cu el.

Râzând de pățanie și scurta ciocnire a corpului ei adorabil de coapsele și pieptul lui, el îi luă delicat de pe vârful nasului două balonașe de săpun.

– Nu te scuza! Plăcerea e de partea mea.

În oglinda ochelarilor lui, se observă reflexia deformată a propriului său chip. Ochiii întunecați îi erau enormi, nasul minuscule, iar bărbia aproape inexistentă.

„Scoate-ți acești ochelari diabolici!” urlă ea în sine ei.

Când el se supuse ordinului ei tăcut și-și puse ochelarii în buzunarul cămășii, Christine simți din nou efectul pătrunzător al ochilor lui întunecați. Dezorientată de efectul devastator pe care-l aveau asupra ei acești ochi, se întoarse repede spre chiuvetă și vru să continue spălatul vaselor.

— Ce-ar fi să faci puțină cafea în timp ce eu termin vasele? propuse ea, conștientă că el rămăsese foarte aproape. Janellei îi va fi probabil frig când se va întoarce.

Degetele lui Billy se întinseră spre umerii ei și rămaseră câteva secunde nemișcate, gata să se așeze cu blândețe pe aceștia. Dar își lăsă brațele să cadă. De unde îi venea această atracție de necontestat față de Christine? Ce însemna această nevoie imperioasă de a o lua în brațe, de a-i gusta buzele?

El se retrase un pas și-i urmă sfatul.

Venise momentul pentru Christine să-și înceapă campania.

— Nu-i așa că Janelle este adorabilă?

— Adorabilă... răspunse el privind fascinat mâinile fine ale Christinei scufundându-se în apa plină de spumă și imaginându-și-le mângâindu-i torsul.

Zâmbetul pe care ea i-l adresa peste umăr nu făcu decât să-i accentueze tulburarea. Christine era satisfăcută de turnura pe care o lua discuția.

– Nu este conștientă de frumusețea ei, dar toată lumea o admiră, spuse ea triumfătoare.

Profitând de posibilitatea de a o privi în voie, el răspunse absent:

– Mmm...

– În plus, este o profesoară excelentă... Adoră copiii. Dacă ar întâlni un bărbat care să prețuiască aceleași valori ca și ea, ar visa probabil să-și întemeieze o familie.

– Toți McMahonii au un simț al valorilor ridicat, răspunse el, mai interesat de felul în care se mulau jeanșii pe coapsele ei rotunde, decât de discuție.

„Scundă, dar perfect proporționată”, concluzionează el zâmbind.

Curbele ei dulci îl tulburau profund și el păru uimit că reușise să pună câteva lingurițe de cafea în filtru fără să fi vărsat nimic. El se apropie de chiuvetă pentru a umple vasul cu apă rece.

Ea se retrase instinctiv, foarte tulburată, iar ochii ei negri urmăriră profilul lui viril care denota o mare forță de caracter. Fruntea înaltă,

nasul drept, buzele pline și senzuale. Maxilarul era pătrat iar pomeții pronunțați.

Farfuria pe care Christine tocmai o spăla se lovi de marginea chiuvetei în timp ce Billy se apropia imperceptibil, atingându-i ușor coapsa cu șoldul, prefăcându-se fascinat de conținutul chiuvetei.

Christine se simțea din ce în ce mai stingherită. Fiecare contact al corpurilor lor, oricât de ușor ar fi fost, părea s-o tulbure nespus. Gânduri incoerente îi treceau prin minte în legătură cu viitorul ei cumnat.

– Mă crezi sau nu, eu n-am spălat niciodată vase!

Ea scoase un hohot de râs forțat pe care-l spera firesc.

– Glumești? Domnul Hollywood trăiește prima sa experiență fascinantă de bărbat gospodar, în Munții Stâncoși...

Degetul mare și indexul lui Billy apucară pumnul mic al Christinei, și îl scoaseră din apă.

– Deschide palma, îi ordonă el blând.

El întinse degetele crispate ale fetei și urmări cu un deget liniile palmei.

Ochii lui trecură de la palmă la fața ei în timp ce cu degetul mare îi apăsa ușor încheietura.

Christine refuză să-i întâlnească privirea întrebătoare și își aplecă puțin capul.

El își apropie mâna de fața ei. Apa care i se scurgea pe braț fu pretextul pe care ea îl aștepta ca să se îndepărteze. Se șterse energic cu un prosop în timp ce căuta ceva amuzant de spus. Dar gâtul îi era strâns, și nu-i venea nimic în minte.

– Vei spăla vasele iar eu le voi șterge. N-aș vrea să te privez de aceste mici plăceri, propuse ea în sfârșit.

Billy zâmbi văzându-i tulburarea evidentă.

– Oare ce fac Janelle și Nick? se prefăcu ea îngrijorată.

Billy îi zâmbi malițios, înțelegând că ea voia să se eschiveze, dar Christine lovi din greșeală cu cotul coșul de pâine de pe masă și feliile de pâine de porumb se risipiră pe jos. Ea mormăi printre dinți:

– E vina ta! îl acuză ea prefăcându-se supărată, ceea ce provocă râsul lui Billy. Și în plus, te mai și distrezi!

– Scuză-mă, Christine, voi repara stricăciunile, spuse el încercând să redevină serios dar nereușind.

– Nu, nu... replică ea sec.

Dar el era deja lângă ea, cu genunchiul atingându-l pe al ei și Christine fremătă fără să vrea. De ce o tulbura astfel? Doar nu era decât un bărbat ca alții o mie! Totuși, ea trebuia să admită că el părea cu totul deosebit...

Ochii Christinei alunecară spre deschizătura cămășii lui descheiate și descoperiră mici balonașe de săpun pe părul auriu de pe piept. Fără ca ea să vrea, mâinile i se întinseră spre pieptul lui Billy pentru a lua spuma albă.

– Ce se întâmplă aici? se auzi o voce din prag. Ea te atacă din nou?

Christine și Billy tresăriră, ca doi copii prinși făcând o pozna. Încurcată, Christine o privi cu reproș pe sora sa.

– Nu chiar... răspunse Billy râzând. Noi tocmai... Ridică din umeri.

– Ne pregăteam să facem curățenie.

Christine deschise un dulap în perete și scoase o mătură și un fâraș.

– Dă-mi-le, vreau să te ajut, se oferă Billy aruncându-i o privire diabolică.

– M-ai ajutat destul, mormăi ea contrariată de expresia speculativă cu care-i privea Nick.

În timp ce începu să măture, îi mai aruncă o privire de scuză surorii sale.

– Știam că nu trebuie să te las singur cu ea, glumi Nick, râzând pe înfundate de aerul furios al Christinei.

Ea nu observă ochii plini de tandrețe ai lui Billy în timp ce o privea punând la loc mătura.

– Dacă nu vedeți nici un inconvenient, mă duc să mă culc, anunță Christine. Noapte bună, adăugă ea îndreptându-se spre ușă, fără a se întoarce.

Dacă ar fi fost vorba de fratele ei, l-ar fi pălmuit, dar acest lungan, cântăreț de rock, era prea puternic. Dar dacă depindea de ea, nu-l va lăsa să se bucure mult timp de victoria lui.

Pași în spatele ei o făcură să se întoarcă.

– Sunt obosită, mă duc și eu la culcare, spuse Janelle ajungând-o și luând-o de talie. Dar spune-mi, crezi că vei putea dormi fără o bătaie bună cu perne? o întrebă încercând s-o înveselească.

– În orice caz, putem să ne facem confidențe, nu? sugeră Christine urmându-și sora în camera ei.

– Erați pe punctul să vă hârjoniți când am intrat noi, nu-i așa? întrebă Janelle. La început am crezut că...

– Bineînțeles, spuse Christine lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă pat.

O privea distrată pe Janelle care își deschise valiza și începu să-și aranjeze lucrurile.

– Presupun că mâna mea pe pieptul lui ți-a dat o impresie greșită în legătură cu ceea ce făceam.

– Într-adevăr!...

Janelle împături câteva desuuri de dantelă și le puse într-un sertar al comodei.

– Ce părere ai despre Billy? întrebă visătoare Janelle.

– Ei bine... nu este chiar așa cum m-aș fi așteptat să fie un cântăreț rock, răspunse Christine.

Era sfâșiată între dorința de a-i enumera toate calitățile și aceea de a nega orice interes pentru el.

– Încep să înțeleg de ce cad femeile în transă în fața lui... afirmă Janelle. Cred că Dumnezeu era cam neatent în ziua când i-a dat asemenea ochi unui bărbat! Genele lui au pe puțin cinci centimetri.

„În sfârșit, recunoaște că îi place!” se bucură Christine, hotărâtă să-și încurajeze sora în această direcție.

– Dar mai degrabă Nick este genul meu, adăugă Janelle spre marea deznădejde a surorii sale care nu-și putu ascunde decepția.

– Nu, nu se poate! protestă Christine care-și vedea planul eșuat. Este înalt, întunecat... iar tu ești atât de delicată, de elegantă... Voi doi ați putea interpreta Frumoasa și Bestia!

– Oh, tu și poveștile tale cu zâne! replică Janelle exasperată. Ți-ai imaginat mereu că un prinț va veni să mă răpească pe calul său, pentru a mă duce în castelul lui.

– În fond, Big Nick nu este decât un body-guard!

– Ai face mai bine să privești puțin copertele discurilor lui Billy, se amuză Janelle. Faptul că l-a prezentat drept garda lui de corp este o veche glumă a lor.

– Stai... lasă-mă să ghicesc... Este fratele nerecunoscut al lui Billy.

– Nu! Ai dreptul la trei răspunsuri! ripostă Janelle. Dacă nu ghicești... am găsit! Îmi faci ordine în cameră mâine, de acord?

– Ne-am înțeles. Așteaptă, să mă gândesc puțin... Ei bine, Nick este un cântăreț rock deghizat!

– Nu. Mai ai un răspuns...

– Știu. Este fotograf!

– N-ai ghicit. Nick este textierul cântecelor lui Billy, jubilă Janelle.

– Acest om al zăpezilor scrie cântece? Într-adevăr?

– Exact! N-ai auzit niciodată de Nicholas Gentry?

– Să fim serioase, tu crezi orice ți se spune! Își bate joc de tine, Janelle! Cum îți poți imagina că Gentry și Nick sunt una și aceeași persoană?

Se ridică și se îndreaptă spre ușă.

– Mă mir într-adevăr că nu-ți dai seama de minciună!

Janelle continuă să-și golească valiza, zâmbind.

– Mă dezamăgești, insistă Christina. În curând îi vei cere să ne ajute să ne scriem cartea...

– Dar am făcut-o deja! Și el este de acord. Cu Nick drept coautor, nu vom avea probleme să-l convingem pe David să ne editeze cartea. Cu atât mai mult, cu cât fratele nostru este deja impresarul lui Nick!

– Voi verifica toate astea. Să prelungim cele două săptămâni, propuse Christine.

– Ne-am înțeles! Voi lăsa coperta unui disc pe pat, mâine dimineață. Eu trebuie să plec devreme, pentru a asista cu Nick la trezirea păsărilor.

Uluită de acceptarea totală a minciunii lui Nick de către sora ei, Christine își lăsă capul în jos și ieși din cameră.

Nicholas Gentry, poet și compozitor genial!... Cum putea fi acesta confundat fie și o secundă, cu ursul aproape grosolan care era Nick? În nici un caz nu-i va permite acestui individ să se atingă de cartea lor!

Abia își pusese capul pe pernă, când auzi patul de la etaj, din fosta ei cameră, scârțâind. „Se va însura cu Janelle, îmi voi vedea de treaba mea!” Dar zgomotul se accentuă și Christine încercă să se împiedice să se gândească la momentele de intimitate petrecute cu Billy în bucătărie... dar degeaba. Când auzi o chitară îngânând o melodie, își astupă urechile și se băgă sub cuvertură.

„Gândește-te la el ca la viitorul tău cumnat, își ordonă ea. Gândește-te la orice, dar mai ales nu la Billy Carter, instalat în patul tău și cântând la chitară...”

Totuși mintea ei respinse imediat acest ordin. Ca și cum privirea ei putea străpunge pereții, ea și-l închipui pe jumătate întins în pat... poate gol?

Înspăimântată de divagațiile creierului său, Christine începu să strige:

– Hei, acolo sus! Ceva mai puțin zgomot, te rog!

Melodia încetă brusc și liniștea nopții păru deodată apăsătoare.

Hotărâtă să scape de sub vraja muzicii lui Billy, ea închise ochii și se strădui să adoarmă, dar somnul nu voia să vină.

Deschise ochii și se așeză în șezut, fixând întunericul nopții și gândindu-se la cuvintele unuia din primele cântece ale lui Billy: „Domnule negustor de nisip, aduceți-mi un vis”...

Epuizată, ea își aminti toate cântecele și se strădui să și le alunge din minte, dar în zadar. Până la urmă, cuvintele melodiilor pe care și le rememora, o conduseră inexorabil în brațele lui Morfeu. O lume fermecată în care Billy the Kid cânta și dansa în noapte...

Capitolul 4

Christine se trezi devreme, ca de obicei. Se simțea deosebit de bine dispusă și trase concluzia că aerul de munte are proprietăți euforizante. Era mai bine să nu încerce să afle ce alt motiv ar putea avea buna ei dispoziție.

Grăbită să se apuce de lucru, luă un caiet cu spirale și carnetul pe care notase în timpul discuțiilor cu Janelle, în ultimele șase săptămâni. Reciti primele rânduri ale prefaței la „Vânătoarea de homo sapiens”, titlul provizoriu și poate definitiv.

„Rezultatul depinde de trei factori: noroc, pricepere și cunoștință. Norocul este imprevizibil, dar bine dirijat, posibilitățile de capturare a prăzii și de a o conduce la altar nu sunt neglijabile”.

Era un început bun! Luând un creion de pe masă, îl rodea gânditoare. Sora ei îi ținea lungi discursuri despre arme și sălbăticiunile pădurii, și menționase ce cărți trebuia să citească pentru a se informa.

Christine hotărî să încerce să-și aplice cunoștințele dobândite la vânătoria de bărbați. Și totul într-un fel umoristic dar în același timp serios, ceea ce nu era deloc ușor. Creionul începu să-i alerge frumos pe hârtie.

„În primul rând, femeia trebuie să-și ascuță armele feminine. Fiecare femeie care vânează este datoră față de pradă și față de ea însăși să-și folosească arsenalul personal cu artă. O femeie experimentată este capabilă să descifreze toate semnalele pe care le emite prada. O poate urmări în liniște, sau să se așeze și să stea nemișcată, la câțiva metri de aceasta. Acțiunile sale pot reduce dependența de noroc.. Există numeroase mijloace de a dobândi cunoștințe în acest sens. De exemplu, studierea animalului în mediul său natural este o metodă excelentă, dar nu întotdeauna realizabilă. O femeie-vânător are rareori timp și energie suficientă pentru un asemenea safari!... Prin urmare, recomandăm să se folosească de cărți.

Grație lecturilor, va putea beneficia de cunoștințele și experiența experților.”

Christine își dădu seama că și ea însăși ar fi trebuit să consulte câteva femei într-adevăr experimentate.

„A trăi în intimitate cu creaturile pe care le studiez este cel mai bun mijloc de a învăța să le cunosc.”

Ciocăni nervos masa cu capătul creionului, zâmbind la această minciună îndrăzneată și încercă să și-o explice. Nu trăia ea acum alături de doi bărbați? Bineînțeles, nu exact așa cum era descris în carte, dar n-avea importanță! Billy Carter va fi clasat cu siguranță în categoria „vânat mare” de către femei. Poate că ar trebui să includă un capitol cu titlul: „Cum să te faci iubită de un star?”

Și acum, o notă personală:

„Această carte a fost scrisă pentru începătoare, cu scopul de a le ajuta să identifice, să urmărească și să captureze creaturile cunoscute sub numele de BĂRBAT. Adăugați la această informație instinctul fiecărei femei și experiența ei personală, și puneți la încercare tehnicile mele comparându-le cu ale voastre. Dacă acest manual vă intensifică plăcerea și vă ajută să reușiți la

încercările voastre în împărăția sălbatică, scopul meu va fi atins. Arătați-le de ce sunteți în stare, doamnelor!”

Christine își reciti prefata și zâmbi. Ce femeie americană ar putea rezista acestei cărți? Nici una, fără îndoială!

Singura problemă era Janelle. Christine încă nu avusese curajul să-i destăinuiească adevăratul subiect al cărții... În câteva minute scrise o ciornă care să-i pară acceptabilă surorii sale.

O bătaie în ușă o întrerupse. Janelle intra veselă, cu o copertă de disc în mână, și Christine își închise repede caietul.

– Uite, Christine! Vei fi foarte surprinsă!

Christine citi cu voce tare cele scrise pe copertă:

„Trebuie să-i mulțumesc lui Nicholas Gentry, blândul uriaș, prieten din copilărie, bodyguardul meu poet, care a permis ca această muzică să prindă viață prin cuvintele lui”.

Și era semnat Billy the Kid.

Când Christine își ridică ochii, sora ei izbucni în râs.

– Te cunosc de prea mult timp ca să nu recunosc sclipirea asta de petitoare în ochi. Ascute-ți săgețile dacă vrei, dar țintește imaginea ta din oglindă! Cât despre mine, plec să culeg informații pentru cartea noastră.

Ușa se închise încet în urma Janellei.

— Exact ceea ce bănuiesc, murmură Christine ridicându-se. Big Nick ar face mai bine să se păzească, altfel îi voi smulge barba fir cu fir.

După ce făcu repede un duș, Christine îmbracă niște jeanși și o cămașă mult prea mare pentru ea și se duse în camera surorii sale. Muzica ritmată sporindu-i în general viteza de lucru, hotărî să pună discul lui Billy, „Săriți, dansați, strigați”.

Mișcându-se în ritmul muzicii, făcu patul în câteva minute.

Deodată muzica se opri și ea se întoarse surprinsă.

Billy Carter în carne și oase, cu zâmbetul pe buze, se rezemase de comoda pe care era discul. Degetele lui țineau delicat brațului picupului, iar cu cealaltă mână își lăsă mai jos ochelarii observând-o pe Christine îndreptându-se cu mâinile în șolduri.

— De cât timp mă spionezi?

— De destul timp ca să constat că cunoști perfect ultimele dansuri la modă și le execuți cu un talent excepțional! o complimentă el cu amuzament dar și cu admirație sinceră.

– Nu știi că nu e politicos să intri într-o cameră fără să bați la ușă... mai ales în camera unei femei...

– Am bătut, dar din cauza zgomotului, nu m-ai auzit.

– Unele treburi menajere pretind o energie pe care numai muzica ți-o poate aduce, declară ea emfatic, cu un aer fals sever.

– Țsta este un compliment mascat?

– Într-un fel, mărturisi ea puțin încurcată.

– N-oi fi știind eu să spăl vase, dar cunosc muzica din fragedă copilărie, spuse el.

Se apropie de ea și mirosul after-shave-ului se răspândește în cameră. Fără să știe de ce, Christine se simți brusc foarte tulburată. Cu o mână, Billy se juca cu coada ei de cal și ea rămase nemișcată în timp ce o atracție irezistibilă îi apropie corpul de al lui, ca un magnet.

– Te voi învăța să speli vasele, promise ea zâmbind, depunând subit armele. Dar tu? Ce mă vei învăța în schimb? De exemplu, săruți bine? Întrebă ea uitând de cel mai elementar bun-simț.

Zâmbetul bine cunoscut se desenează pe buzele cântărețului.

– Destul de bine, cred...

Mângâie cu vârful degetului obrazul Christinei, care nu-și putu reține un fior.

– N-aș vrea să te dezamăgesc.

– Îți promit să nu te judec, răspunse ea cu o voce răgușită, fără să-și dea seama cu adevărat ce spune.

Mintea ei era concentrată numai pe senzația minunată care-i cuprinsese tot corpul la simplul contact al degetului lui pe obrazul ei.

Buzele lui Billy părură să plutească un moment deasupra alor ei înainte de a pune stăpânire pe ele blând și ușor, amintindu-i de primul ei sărut... aproape cu zece ani în urmă.

Christinei îi scăpă un suspin când gurile lor se despărțiră.

– Aș da în schimb una din cele mai bune tehnici ale fratelui meu la jocul cu bile, pentru o a doua încercare, murmură ea solemn.

– Târgul este corect, aprobă el.

Billy îi luă fața în mâini, fără a o părăsi din ochi.

– Dar poate deveni periculos, o preveni el.

Avea de gând s-o sărute la fel de cast ca prima dată, dar focul care ardea în corpul lui îi înflăcăra sângele. Era ceva unic în felul în care își deschidea ea buzele și cum îi acorda încredere.

Dar Billy se temea de sine... Totuși nu putu rezista dorinței de a gusta mierea gurii ei. Mâna îi alunecă în buclele scurte de pe ceafa ei și sărutul i se intensifică.

Fiecare trebuia să fi auzit propriul semnal de alarmă. Christine își lăsa brusc capul pe pieptul lui Billy și el n-o reținu. Ea nu știa dacă bătăile precipitate pe care le auzea erau ale inimii bărbatului care-i tulburase simțurile... Speriată de propria reacție, se îndepărtă de el, spunând cu o voce răgușită dar fermă, căutând o scuză pentru a-l părăsi imediat:

– Am de lucru.

Liniștea încărcată de tensiune care domnea între ei era de nesuportat. Cu picioarele tremurând, ea se duse până la picup și-l puse în funcțiune. Un cântec dulce și senzual umplu camera. Vorbea despre dorința, nostalgia și melancolia adevăratei iubiri. Cuvintele fuseseră scrise oare de Billy sau de Big Nick? Ea nu se simțea în stare să-l întrebe.

Apoi Christine se îndreptă spre ușă, ieși și o închise în urma ei fără să mai adauge nimic, deși dorința de a rămâne cu el era aproape de nesuportat.

Billy fixa discul cu intensitate. Oare ea alesese intenționat acest cântec? În „Căutarea dragostei” își dezvăluise prea mult sufletul în fața publicului...

Nick descoperise cuvintele mângălite pe o hârtie, într-o cameră de hotel, lângă patul lui

Billy. Considerase că erau prea frumoase pentru a rămâne în teancul cântecelor nepublicate pe care Billy le scrisese de-a lungul anilor. S-au certat îndelung pe tema asta și până la urmă Billy cedase, dar contra voinței sale. Cu ce preț putea să-și vândă sufletul, și mai era posibil să supraviețuiască după aceea?

Motivele acestei „vacanțe” la munte îi reveniră atunci în minte.

Din copilărie, fusese copilul îndrăgit al industriei muzicii. „Copilul minune”, afirmase critica. Părinții, foarte mândri de el, îi oferiseră armonia unui cămin și sfaturi potrivite cu scopul de a deveni un cântăreț celebru, cel mai mare. Era soarele lor și lumea se învârtea în jurul lui în casa familiei.

Își strânse pumnii și își căută, reflex, ochelarii de soare. Îl protejau atât de bine împotriva emoțiilor!... De fapt, ascundeau și acum privirea timidă de adolescent care preferă visele romantice realității crude.

Se strâmbă ușor în timp ce se gândea la ironia vieții. Ceea ce fusese la început un simplu mijloc de protecție pentru el, făcea acum parte integrantă din el și-i menținea imaginea. Femeile – tinere sau mai puțin tinere – țipau de bucurie

când el își scotea ochelarii. De fiecare dată, își vindea încă o bucată de suflet pentru prețul de douăzeci și cinci de dolari – prețul unui fotoliu aproape de scenă...

Succesul la femei, luxul și viața aparent ușoară lăsaseră în el un vid emoțional și cochilia fragilă amenința să se spargă, el o știa. Nick era singurul lui prieten și acesta îl împiedicase să cadă total într-o depresie.

– Te voi pune pe picioare, folosind orice mijloace! îl amenințase Nick.

La început, Nick îl anunțase pe David că îl va duce pe Billy într-o insulă izolată din Bahamas. Dar Billy nu-și putuse păstra mult timp incongnito-ul. Locuitorii insulei îl recunoscuseră curând. Astfel că Nick hotărâse să caute un loc absolut izolat, unde nu riscau să întâlnească pe nimeni. Așa organizase el această ședere la munte, cu ajutorul lui David.

Nick nu era numai garda lui de corp, el păzea de asemenea și ce mai rămăsese din sufletul lui Billy.

Auzind ultimele acorduri ale melodiei, Billy apăsă pe butonul de oprire. Apoi se așeză pe marginea patului și își trecu mâna prin păr.

– Ce au devenit cântecele care-mi mișunau prin cap? gemu el.

În numele Cerului, voia să audă din nou muzica răsunând în el!

– Prea târziu... murmură Nick autocompătimindu-se. Sufletul mi-e mort, complet mort...

În acest moment Christine intră în cameră agitând un prosop pentru a goni un fum albăstrui spre fereastră. Billy o privi ca și cum ea ar fi înnebunit subit.

– S-au ars ouăle... Știi... mâncarea... miam-miam, adăugă ea observând aerul lui aiurit și absent. Mă așteptam cel puțin să ieși de aici, alergând cu un extingtor în mână!

Ea se îndreptă spre ușă izbucnind în râs. Dar, dându-și seama că Billy rămăsese așezat pe marginea patului, în aceeași stare, se apropie și îi trecu repede mâna prin fața ochilor, pentru a-l scoate din visare.

– Hei, micul dejun este gata!

El își plecă încet capul, ca și cum cuvintele îi pătrundeau cu greu în minte, și se agăță de mâna Christinei, ca de un colac de salvare. Dintr-o rațiune inexplicabilă, Billy înțelese deodată că dacă Nick putea salva ce mai rămăsese din sufletul lui muzical, Christine era capabilă să i-l dea înapoi cu totul.

Un hohot de râs pe cât de neașteptat pe atât de vesel urcă pe buzele lui și fu rândul Christinei să-l privească uluită.

– Să mergem! Mi-e o foame de lup! exclamă el luând-o de mână.

Ochii lui Billy sclipeau malițioși când se așeză la masă. Își întinse mâna spre solniță dar își întrerupse mișcarea la jumătate.

– Ce este în mijlocul ouălor mele? se miră el clipind din ochi.

– Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Este una din cele mai frumoase bile ale lui David, răspunse ea izbucnind în râs. E plata pentru sărutul numărul doi!

Billy luă bila de oțel, o șterse cu șervetul și își scoase ochelarii.

– Ai fi interesată de un alt schimb de felul ăsta?

– Depinde...

Oare ar putea ea să mizeze pe păstrarea temporară a ochelarilor lui de soare? El ar fi de acord? Ar fi surprinsă... Dar de ce și-i pusese din nou?

– Ce ar trebui să-ți ofer în schimbul unei lecții?

Christine luă un aer gânditor. În timp ce pregătea micul dejun reflectase serios la per-

sonajul Billy Carter, superstarul. Acesta era un monument de contradicții. Învârtea lumea muzicii pe degete, și totuși îi plăcea să spele vasele... Era un multimiliardar realist și harnic, totuși își alesese camera decorată cu animale fantastice. Christine nu se îndoia că Billy colecționa cuceririle feminine, dar în același timp o sărutase pe ea cu o timiditate înduioșătoare. Jumătate din populația Americii i-ar fi luat cu plăcere locul... Bineînțeles, acest sărut nu însemna nimic pentru el. Dar ea nu era înarmată pentru a rezista farmecului lui și i se părea de preferat să nu-i propună lui Billy să-i trezească instinctele de vânătoare... Un joc inocent ca acela cu bile va înlătura cu siguranță dorințele pe care le simțea născându-se în ea.

– Vei spăla vasele iar eu te voi învăța jocul cu bile, propuse ea în sfârșit.

– Și eu care credeam că urmează curând sărutul numărul trei! o tachină el începând să-și mănânce cu poftă ouăle.

– La sărutul numărul trei, îți voi dezvălui două sau trei secrete... îl asigură ea cu un aer fals doct.

Billy izbucni în râs. Amândoi știau că ea exagera, pentru că el era mult mai experimentat.

– Sunt gata să pariez o mie de dolari ca să-ți verific ipoteza!

Simplul fapt de a fi împreună îi binedispunea și izbucniră din nou în râs.

Când Janelle și Big Nick intrară în bucătărie, Billy își dăduse capul pe spate și râdea ca un nebun. Zâmbetul care se desena pe fața nebărbierită a uriașului era întrebător. Billy îi răspunse cu o privire semnificativă, pe care însă Nick n-o putu înțelege.

– Ați văzut ceva interesant? întrebă Christine ridicându-se să încâlzească ouăle.

Janelle umplu două cești cu cafea și Christine nu aprecie deloc privirea complice pe care sora ei o schimbă cu Nick.

– Ei bine, da! răspunse Janelle. Carnetul meu de notițe este pe jumătate plin.

– Iar eu am terminat în această dimineață prefata cărții noastre, o anunță Christine la rândul său, și... ți-am făcut ordine în cameră, adăugă ea întorcând ostentativ capul.

– Poate ar trebui să scrii și un capitol despre treburile gospodărești, spuse Billy amuzat, ridicându-se și începând să mimeze scena cu umor. Marea vânătoare se înarmează cu o mătură și un fâraș și mătură praful din fiecare colț.

Se apropie imperceptibil de Christine, îi înlănțuie talia și o mușcă în joacă de gât. Fiori parcurseră spatele Christinei dar ea se străduie să-i ignore.

– Îți sugerez să te așezi înapoi la masă, numai dacă nu vrei să primești această tigaie în cap!

– Ai intenția să scrii și despre cele o mie și unu de feluri de a respinge vânătorul?

– Nu, dimpotrivă, am de gând să scriu câteva rânduri despre felul în care vânătorul devine brusc pradă... îl amenință ea.

Deloc descurajat, Billy îi încercuie talia cu mâinile și-i mângâie pântecul cu vârfurile degetelor.

– Ce plăcere să devii pradă în anumite ocazii!...

O lovitură de călcâi dată cu adresă în tibia lui Billy o eliberă imediat pe Christine. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ea se duse la masă și servi ouăle în timp ce Billy țopăia într-un picior, gemând de parcă ar fi fost grav rănit.

– Încă puțină cafea? îi întrebă Christine pe Janelle și Nick, cât se poate de natural.

Ochii lor erau ațintiți pe Billy.

– Nu-i dați atenție, tocmai se antrenează pentru un nou dans! spuse Christine fără să-l privească.

– Nu va fi ușor de scris tactul pentru un asemenea ritm, glumi Nick.

– Tu ești angajat ca să-mi fii gardă de corp... se plânse Billy între două gemete. Vei rămâne așezat liniștit la masă în timp ce pisica asta sălbatică mă maltratează?

– Gemenele sunt o specie pe cale de dispariție, răspunse gânditor Nick, înțepat și fără să râdă. Pe teritoriul lor, eu mă mulțumesc să adopt o atitudine de observator și te sfătuiesc să faci la fel.

Un avertisment disimulat, dar Billy nu-l luă în seamă. Să aștepte, să observe și să dorească erau trei constrângeri pentru care nu se antrenase în ultimul timp!... Preferă să schimbe tactica și să părăsi tonul plângăreț.

– Vino, Christine, să facem o mică plimbare!

– Uți că ai vasele de spălat, îl tachină ea... Janelle, când termini de mâncat, îți propun să mergem în camera mea, să-ți dau să citești prefata pe care am scris-o azi-dimineață.

– Am o idee mai bună! Du-te și i-ați caietul, și ne vom instala afară, ca să profităm de soarele munților și în același timp să lucrăm. Ce zici?

– Excelentă idee!

Christine plecă imediat din bucătărie pentru a se duce în camera ei. Când trecu pe culoar pentru a se întoarce la Janelle, Billy și Nick, absorbiți într-o discuție aparent foarte serioasă, n-o văzură ieșind.

– Aici! o strigă Janelle.

Era lungită pe o stâncă, la câțiva metri de casă, cu un fir de iarbă în gură.

– Știi, m-am gândit bine, spuse Christine cu dezinvoltură, așezându-se lângă Janelle. De ce n-ar folosi o femeie, cu bărbații, aceleași metode ca un vânător cu un animal sălbatic? Cu alte cuvinte, am putea scrie o carte umoristică despre vânătoarea unui bărbat!... Nu sunt, într-adevăr, mai multe femei care urmăresc specia cu două picioare, decât cei care o urmăresc pe cea cu patru labe? Ce crezi?

Christine refuza să se lase descurajată de aerul sceptic și suspicios al Janellei.

– Am scris câteva note la întâmplare despre anumite asemănări pe care le-am observat în timpul lecturilor mele și m-am gândit că tu ai putea verifica valabilitatea teoriilor mele.

Janelle închise ochii și-și astupă urechile.

– Nu voi mai asculta nici un cuvânt despre proiectele tale îndoielnice și refuz să-ți servesc drept cobai.

– Nu e cazul să-mi vorbești pe tonul ăsta...

Christine își dădea seama că ar fi trebuit să prevadă reacția surorii sale. Nici de această dată, nu era în stare să-i acorde încredere.

Întorcându-se pe o parte, își compuse o expresie întunecată.

– Dacă nu te ascult, ai intenția să faci mutre? Sau ce altceva? Ai de gând să-mi faci o scenă?... Să bați din picioare? Dar fii atentă! Pe stâncă, doare...

– Nu sunt furioasă și nu fac mutre niciodată! ripostă Christine, încercând să pară dezinvoltă... În sfârșit... mult mai puțin ca altă dată, rectifică ea cu jumătate de zâmbet.

– Așa spui tu, dar eu sunt departe de a fi de părerea ta... Ceva îmi spune că suntem pe punctul de a petrece o vară tulburată de ideile tale „bune”... Dar pentru că tu oricum nu mă vei lăsa în pace până când nu te ascult, ei bine, dă-i drumul!... Sunt numai urechi.

Cu ochii negri sclipindu-i malițioși, Christine se aplecă spre sora sa cu un aer complice.

– Iată... Ce-ai zice să devii doamna Billy Carter?

Capitolul 5

La hohotul de râs al Janellei, Christine înțelese că aceasta n-o luase în serios.

– Vom vedea cine râde la urmă, surioară, continuă ea. Datorită clarviziunii mele, ești pe primul loc pentru a pune mâna pe prada ideală... Am studiat personalitatea lui Billy și nu ne rămâne decât să folosim metodele potrivite pentru a-l prinde în capcană.

– Nu sunt de acord!

– Mai întâi, vom încerca să-i aflăm preferințele, insistă Christine fără a ține cont de protestele surorii sale. În această după-amiază mă voi face mică de tot în timp ce vei sta de vorbă cu el... Uite, zise ea întinzându-i o foaie de hârtie, ai aici o listă cu douăzeci de întrebări foarte ușoare, pe care le

vei putea pune în cursul unei conversații banale.

Janelle privi lista, fără voia ei.

– A cincea este într-adevăr deplasată! N-aș îndrăzni să i-o pun nici măcar lui David! „Preferăți femeile naive, sau experimentate?” Cum aș putea să întreb așa ceva un bărbat, într-o discuție banală? Poți să-mi spui?

– Dar e foarte ușor! Puțină imaginație, ce naiba!

Janelle o privi neîncrezătoare și-și continuă lectura câteva secunde.

– Îmi dau seama că schimbăm subiectul cărții și acesta va fi vânarea unui bărbat, dar n-am nici o intenție să-l interoghez pe acest cântăreț pe care-l cunosc abia de ieri, asupra obiceiurilor sale în pat!

– Ești într-adevăr hotărâtă să-ți închei viața ca o bătrână profesoară de țară, nu-i așa?

– Dar nu trăim în secolul optsprezece, Christine! replică Janelle îndepărtându-se. Și apoi, ai face mai bine să pui tu în practică ceea ce predici... adăugă ea fără să se întoarcă.

Ce voia să spună? Dar de fapt, Christine știa foarte bine. Iată recunoștința care ți se arată atunci când întinzi o mână de ajutor!

N-ar fi fost fantastic dacă bărbații ar fi putut fi prinși tot atât de ușor în capcană ca și sălbăticiunile pădurii?

Scotând un suspin adânc, se ridică. Cu sau fără ajutorul surorii sale, va merge până la capăt și va scrie best-sellerul iernii viitoare. Un subiect nou, tratat cu umor, nu era acesta visul oricărui cititor?

*

* *

— Vrei să facem o partidă de bile? îi propuse Billy când Christine se întoarse în cabană.

— Mi-am schimbat părerea în privința chiriei, anunță ea în loc de orice răspuns. Ce părere ai avea să răspunzi pe loc la niște întrebări?

— Sper să nu lucrezi pentru un ziar de scandal? se neliniști el. Și dacă nu este cazul, îți voi răspunde la orice întrebare, la care nu vei fi nevoită să răspunzi la rândul tău, o sfide el zâmbind.

Tot vorbind, el coborî treptele terasei, ducând în mână un săculeț cu bile. Pe neașteptate, aruncă săculețul spre ea. Christine întinse mâinile și îl prinse cu precizie.

– Da sau nu? întrebă el văzând-o că ezită.

Ea lăsa să cadă conținutul săculețului pe jos și desenă un cerc mic în praf, imitată imediat de Billy.

– Îți propun câte o întrebare pentru fiecare bilă pe care ți-o scot din cerc. Și îți voi răspunde ție la una, când voi pierde, adăugă ea, sigură că el nu avea nici cea mai mică șansă.

– Doar nu vrei să profiți de nepriceperea unui începător, nu-i așa? o tachină el zâmbind.

– Cum, eu?! se revoltă ea. Sunt o profesoară atât de bună încât vei juca, datorită mie, ca un expert în mai puțin timp decât îți trebuie s-o spui!

– De ce n-am face câteva încercări pentru încălzire?

Aprobând din cap, ea luă o bilă mare, neagră.

– O ții așa, explică ea făcând o demonstrație strălucită.

Închise palma, apucând bila între degetul mare și arătător.

– Și cu un ușor impuls al degetului mare, îi dai direcția spre cerc.

Trei din cele zece bile ale lui Billy rulară afară din cerc de la primul tir al Christinei și un zâmbet triumfător lumină fața acesteia.

– Și pentru fiecare bilă scoasă din cerc, jucătorul are dreptul la încă un tur! adăugă ea.

Billy se abținu să-i spună despre abaterile pe care le făcea ea de la regulament. Jocul cu bile fusese unul din puținele pentru care el se dovedise foarte dotat. Curiozitatea îl împiedica să corecteze așa-zisele ei erori. Care vor fi oare întrebările ei?

Un zâmbet diabolic aprinse ochii lui întunecați. La urma urmei, era tot atât de capabil să trișeze ca și ea, dacă ar fi vrut!...

– Nu pare prea greu! declară el în timp ce ea îi scotea din cerc ultimele bile, fără să-i fi lăsat ocazia să joace.

– E rândul meu!

– De acord, răspunse ea plină de sine, simțindu-se totuși puțin vinovată de a fi deviat fără rușine de la regulament. Îți voi acorda un avantaj permițându-ți să joci primul când vom începe partida, adăugă ea cu mărinimie.

– Ești prea bună...

Prefăcându-se că nu știe cum să apuce bila, o scăpă, neîndemânatic.

– Poți să-mi dai o lecție? o imploră el.

Christine se apropie, îngenunche în dreapta lui și-i luă mâna într-a ei.

Brățele lor goale se atinseră și ea se rugă Cerului ca el să-i înțeleagă repede explicațiile... Dar nu părea un elev prea strălucit, cel puțin așa lăsa să pară!

Ea se aplecă înainte pentru a ridica o bilă care se rostogolise în afara cercului, și el nu se putu abține să pună o mână mângâietoare la încheietura genunchiului ei.

– Este împotriva regulamentului să-ți atingi adversarul, protestă ea cu indignare.

– Iar regulamentul ăsta! Nu știam că ar conține cel puțin patruzeci de pagini, pentru un joc nevinovat de bile, o tachină el...

Aceste cuvinte murmurate la urechea ei o înfiorară ca o mângâiere senzuală. Își ridică ochii spre privirea lui caldă, și gânduri delicios de erotice îi veniră în minte. Inima îi bătea precipitat ca a unei păsări speriate.

– Credeam că a înțeles regulile, ripostă ea, înfruntându-și imaginația și îndreptându-se ostentativ pentru a pune puțină distanță între ei.

Billy înțelese mesajul ei tăcut și nu mai insistă.

– Mai antrenează-te puțin, îl sfătui ea.

El se aplecă la rândul său și ținti bilele Christinei.

Ea îl observă cu atenție, pregătindu-se să-i pună prima întrebare.

– Fantastic! exclamă el când bila lui împrăștie grămada de bile ale Christinei, aruncându-le afară din cerc.

– E rândul meu să-ți pun o întrebare! glumi el.

Ea făcu o ușoară mișcare de protest, dar se simți obligată să se supună propriilor sale reguli...

– De ce nu ești măritată? întrebă el simplu, cu emoție.

– Domnul Bărbat Ideal nu m-a cerut încă.

Acceptând răspunsul ei cam evaziv, el își repetă încercarea la cerc și fu din nou învingător.

– Spune-mi cum ți-l închipui, o îndemnă el.

Ei i-ar fi fost de-ajuns să descrie părul lui blond ca spicul de grâu, ochii negri și profunzi, zâmbetul senzual. Dar Christine afirmă că adoră tipul de latin.

Billy își trecu nervos mână prin păr.

– Presupun că aş putea să-mi vopsesc părul negru și să iau lecții de spaniolă, mormăi el.

Lăsând-o să joace pe Christine, el îi întinse bila neagră. De data asta, două bile se rostogoliră afară din cerc.

– Două întrebări! anunță ea cu satisfacție.
Bărbații preferă blondele?

– Tenul mat și părul negru al latinelor sunt foarte seducătoare, răspunse el cu sinceritate, în timp ce privirea îi mângâia ochii ei catifelati și părul negru-albăstrui.

– De ce nu te-ai însurat până acum? întrebă ea din nou.

– Pentru că Domnișoara Femeie Ideală nu mi-a cerut-o încă, ripostă el râzând.

Ea făcu o mutră disprețuitoare și continuă să joace.

– Numește trei locuri unde s-ar putea găsi bărbați seducători.

El se lăsa pe vine și o privi cu atenție.

– Un club de strip-tease masculin...

Christine râse fără să vrea de aerul lui serios.

– Pe o plajă din California, continuă el, și... la concert.

Christine se neliniști, simțindu-se stânjenită la gândul că îi va pune întrebarea pentru care se revoltase Janelle.

– Preferi femeile naive, sau pe cele mai experimentate? se bâlbâi ea.

– Tu din care categorie faci parte? întrebă el, nesocotind regulile.

– A, nu! Nu e rândul tău! Mulțumește-te să răspunzi.
Billy știa că este o întrebare-capcană.

– Îți amintesc că voi avea dreptul să-ți pun
aceeași întrebare, data viitoare.

Zâmbetul arogant pe care i-l adresa, îl asigura
că ea avea deja răspunsul pregătit.

El căută niște cuvinte evazive și, când le găsi,
afișă același aer triumfător ca al Christinei.

– O naivă experimentată...

– Așa ceva nu există.

Era dezorientată de abilitatea lui.

Când Christine reuși, ținând cu îndemânare,
să scoată ultimele trei bile din cerc, își putu
satisface din nou curiozitatea.

– După părerea ta, cât durează o poveste de
dragoste?

El închise ochii și își dădu capul pe spate
înainte de a răspunde cu sinceritate:

– Nick afirmă în versurile sale că iubirea din-
tre un bărbat și o femeie este eternă.

Soarele matinal îi lumina fața și-i aprindea
reflexe arămii în păr. Cu voce scăzută, aproape
un murmur, îi dezvălui Christinei un secret pe
care-l păstrase mult timp.

– Dragostea părintească poate fi prea puternică
și merge uneori până la a înăbuși un adolescent...

El își aplecă ușor capul, resemnat.

– Nu pot răspunde la o întrebare pe care n-o înțeleg.

Christine înghiți în sec. Ea reușise să străpungă masca veselă pe care o purta Billy, și să vadă în spatele bărbatului puternic, adulat de femei, ființa sensibilă și vulnerabilă care nu cunoscuse niciodată adevărata dragoste. Avea chef să-l încurajeze cu cuvinte optimiste, dar nu reuși. Oare ea va putea face față cu aceeași sinceritate la o întrebare similară?

Când Billy își întoarse capul spre ea, îi mângâie ușor obrazul, respingând mila pe care i-o citea în priviri.

Ea simți dorința de a-și împleti brațele în jurul gâtului lui și de a-l îmbrățișa cu toată puterea ei.

Degetul lui Billy trase o linie de la pomeții ei până la buzele pline. Bătăile inimii lui erau la unison cu pulsul ei.

O melodie se insinuă fugitiv în mintea lui Billy și îl emoționează profund. Oare muzica va renaște în el? Dar o undă de tristețe traversă ochii Christinei și muzica dispăru din capul lui Billy.

– Nu-ți voi face nici un rău, o asigură el, luându-i mâna în timp ce se ridica. Vino...

Ca hipnotizată de ochii lui întunecați, ea îl urmă fără nici o rezistență. Pătrunseră în pădure și lumina se umbri ușor. Un parfum de sevă proaspătă venea dinspre brazi, amestecându-se cu dorința emanată de corpurile lor, și Christine știa deja că nu va uita niciodată acest parfum... Secundele puteau fi minute, iar minutele ore... Ea pierduse noțiunea timpului. Asculta melodia tandră fredonată de Billy în timp ce el o conducea spre necunoscut, acest necunoscut pe care ea îl presimțea atât de minunat.

Nu mai exista nimic decât dorința pe care o simțeau amândoi.

Se opriă într-un luminiș. Billy își scoase cămașa și o așternu pe iarba moale, sub umbra deasă a crengilor. Ochii lui întunecați întâlneau flăcările aurii care sclipeau în cei ai Christinei.

— Nu-ți pot promite... pentru eternitate, murmură el, răspunzând întrebării nerostite pe care o citea pe fața ei în timp ce îi scotea cu blândețe bluza. Incrucșiându-și brațele la ceafa ei, el o strânse în brațe.

— Nu-ți pot oferi decât aceste momente de fericire... acum... aici... Este de-ajuns?

El îngenunche și o ajută să se întindă în căldura propriei lui cămăși, scoțându-i în același timp pantalonii, cu delicatețe.

– Este mult mai mult decât am cunoscut vreodată, răspunse ea, acceptând fără ezitare condițiile lui... Și fără îndoială, mai mult decât voi avea vreodată, adăugă ea.

– Atunci, iubește-mă imediat, acum, și eu te voi iubi de asemenea, o grăbi el, redesenându-i conturul gurii cu buzele lui.

Întregul corp al Christinei părea devorat de o ardoare pe care o întetea cea mai mică mângâiere a lui Billy. Ea voia să-l simtă și mai aproape, să-i absoarbă forța.

Christine își descoperea o putere extraordinară. Niciodată nu sperase să cunoască această impresie minunată, de a fi femeie, o femeie seducătoare, dorită... Cuprinsă de ameteală, uită de restul lumii pentru a se abandona pasiunii care urca în ea.

Corpul ei se arcuia spre cel al lui Billy cu o ardoare care îl făcea nebun de dorință și tandrețe. Emoții extraordinare îi scufundau pe amândoi într-un ocean de plăcere nemaicunoscută și când se uniră în sfârșit într-un spasm copleșitor, muzica reîncepu să vibreze în capul

și corpul lui Billy, în timp ce o fericire de nedescris îl cuprindea. Incapabilă de a reține strigătul care-i urca în gât, Christine se agăță de umerii lui Billy pentru a-l urma într-o lume fermecată.

Când corpurile li se potoliră și ei reveniră cu încetul la realitate, Christine șterse cu tandrețe fruntea transpirată a lui Billy, în timp ce el încerca să-i spună ceea ce simțise. În zadar...

– Draga mea, sunt pur și simplu fericit... foarte fericit, suflă el atunci.

Christine, care poseda facultatea de a se exprima ușor, era, și ea, incapabilă de a vorbi despre ceea ce simțise. Tocmai trăise niște momente prea intense, prea minunate pentru a putea fi exprimate prin cuvinte.

– Știu, îl întrerupse ea cu dragoste.

Și era adevărat, ea știa...

Capitolul 6

– Câți întotdeauna după ce faci dragoste? îl tachină Christine pe când se apropiau de cabană.

Ea se aplecă repede și aruncă bila neagră care se rostogoli în mijlocul celor așezate în cerc.

– Ai denaturat regulile jocului în favoarea ta, nu-i așa? întrebă el suspicios, dar zâmbind. Mi se pare că era rândul meu să joc.

– Răspunde la o singură întrebare, domnule Carter, îl rugă ea cu ochii sclipind de curiozitate și malițiozitate.

– Așază bilele în cerc și îți voi da satisfacție.

Ea se execută în timp ce Billy îngenunchea.

– N-am mai compus nici un cântec de luni întregi... mărturisi el. Când eram în brațele tale,

o melodie îmi umbla prin cap, e adevărat. Dar nu voi fi în stare să scriu nici o singură notă pe portativ.

Ea îi văzu zâmbetul trist și inima i se umplu de compasiune. Cât de frustrant trebuia să fie pentru un cântăreț care-și compunea melodiile celor mai populare cântece, să-și simtă mintea goală.

– Inspirația este adesea capricioasă, încercă ea să-l consoleze, la un compozitor ca și la un pictor... Dar asta nu-i împiedică pe admiratorii tăi să vină cu miile la concertele tale pentru a te vedea cântând și dansând. Sunt sigură că majoritatea nici nu se uită pe program la numele textierului și al compozitorului cântecelor tale.

El izbucni în râs.

– Dar nici nu există programe la un concert rock. Pot paria că nu-ți place muzica rock, nu-i așa?

– Nu-i adevărat! Am chiar unul dintre discurile tale la mine în cameră, se apără ea.

O idee venită pe neașteptate îi luminează fața.

– Știi că mi-ar plăcea să facem dragoste ascultând unul din cântecele tale?

El îi zâmbi tandru.

– Putem face dragoste de mii de ori, singurul lucru pe care-l voi auzi...

Billy se întrerupse pentru a o strânge în brațe.

– ... va fi alunecarea buzelor mele pe pielea ta goală și micile tale gemete de plăcere...

– Taci! îl întrerupse ea prefăcându-se stânjenită. Ce manieră ciudată de a i te adresa unei profesoare!

Ea îi puse o palmă pe gură pentru a-l face să tacă, dar el i-o dădu la o parte cu blândețe.

– Cântărețul și profesoara! Ce asociere ciudată!... Crezi că am putea imprima un disc împreună? Îmi imaginez foarte bine...

– Mai ales nu-mi spune ce-ți imaginezi, îl întrerupse ea.

– De ce nu?... În fond, pariez că aveai în cap câteva întrebări foarte îndrăznețe să-mi pui în dimineața asta, nu-i așa?

Repede ca o pisică sălbatică, el se întinse peste ea și o ținu prizonieră.

– Nu încerca să ocolești întrebarea!

Cu mâinile imobilizate deasupra capului, ea strânse din buze și refuză să vorbească.

– Christine McMahon, îți ordon să vorbești! pretinse el.

– Refuz, dacă nu va fi o lovitură de pedeapsă pentru a sancționa greșeala ta, răspunse ea. Eu am deformat puțin regulile, dar tu...

Trei secunde mai târziu, cu o lovitură magistrală, Billy scotea toate bilele din cerc. Christinei nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Ai trișat! protestă ea.

El arbora un aer triumfător care o înnebuni de furie.

– Amintește-ți de manevrele tale, glumi el. Îmi datorezi cel puțin zece răspunsuri la întrebări! Și crede-mă, ai tot interesul să țințești bine data viitoare!...

Christine luă ochelarii din buzunarul lui Billy, și și-i puse la ochi.

– Bun. Acum te ascult, zise ea.

– De ce nu ne-ai dat afară din cabană, în ziua când ai sosit?

Zâmbetul aproape copilăresc dispăruse de pe fața lui și expresia îi devenise concentrată, gata de atac.

– Ai avut un motiv foarte precis pentru a accepta prezența lui Nick și a mea. Care este acesta? insistă el.

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune adevărul.

– Încearcă totuși... sugeră el, trăgând-o de păr când ea vru să se ridice.

Numai pentru că fusese sedus de această tânără femeie, nu trebuia să se lase orbit. Nu voia cu nici un preț ca răspunsurile sale să apară într-un articol din „Rocky Mountain Times”. Oare ea se pregătea să-l păcălească? Orice publicație din țară i-ar fi plătit o grămadă de bani pentru un interviu în exclusivitate cu Billy the Kid. El se temea de răspunsul Christinei, dar era pregătit pentru orice Deziluziile îl însoțiseră de-a lungul vieții, ca o umbră cenușie.

– Dacă ținem cont de ceea ce s-a întâmplat de curând, vei crede că inventez, îl avertiză ea în timp ce se ridica.

– N-o mai lungi! spuse el nerăbdător.

– Credeam că vei fi soțul ideal pentru Janelle, mărturisi ea foarte repede, ca și cum cuvintele îi ardeau buzele.

– Janelle?! Ești nebună!... De ce?

– Da, pentru Janelle... insistă ea.

Un zâmbet ironic se desena pe buzele ei.

– Trebuie să fi fost într-adevăr puțin nebună, ca să fac dragoste cu viitorul meu cumnat... și...

Christine ridică din umeri.

– Tu și Janelle formați într-adevăr cuplul perfect.

– Janelle și cu mine? repetă el uluit, neștiind dacă ea își bate joc de el.

– Da, sunteți amândoi frumoși, blonzi... Îți amintești fără îndoială micul discurs pe care ți l-am ținut în bucătărie...

– Da, când spălai vasele... Dacă înțeleg bine, făceai pe petitoarea?...

Ea își scoase ochelarii și i-i aruncă.

– Probabil ai nevoie de ei ca să auzi! Ți-ai ratat opt din cele zece întrebări! declară ea brusc, evident satisfăcută și întorcându-se spre cabană.

El o ajunsese imediat.

– Unde te duci?

– Încă o întrebare mai puțin! jubilă ea.

– Doar n-ai de gând să mă părăsești în mijlocul unei discuții atât de pasionante?!

– O, ba da... Mă duc să lucrez!

Christine urcă treptele terasei două câte două.

– Nu conta pe mine pentru o revanșă! îi aruncă ea peste umăr.

- Să nu uiți că mi-a mai rămas o întrebare! îi aminti el.
- Așa cum te cunosc, ai s-o ratezi și pe asta...
- Nu de această dată, fii sigură, frumoasa mea!

Un fior de teamă o străbătu când îl văzu punându-și ochelarii. Își reluase masca.

Zgomot de voci și râsete ajunse până la ea din bucătărie și Christine evită să se facă auzită, intrând pe furiș în cabană. Simțea nevoia să fie singură. Universul său fusese dat peste cap în aceste ultime ore și nimic nu mai era la locul lui. I se păru că fusese propulsată într-un univers obscur și nesigur.

Închizând ușa camerei sale, se îndreptă spre pat și se întinse. Deci Billy nu-și dăduse seama că Janelle era soția ideală?

Christine fixa gânditoare tavanul și trasă mental o linie neagră pe suprafața albă. De o parte înscrise în gând Janelle, de cealaltă Christine.

Îi păru foarte simplu să enumere calitățile surorii sale: frumoasă, blondă, înaltă, foarte inteligentă, iubea viața, un caracter minunat, blândă, instinct matern...

Dimpotrivă, sub numele său aruncă niște calificative mai puțin elogioase: scundă, păr

negru, mediocră în toate; iubitoare, desigur, dar cu temperament înfocat și nebună din când în când...

Ce om sănătos la minte ar alege-o pe Christine? Nici unul, bineînțeles!

Dar de ce o dusesese el în pădure?... Ea își aminti melodia pe care o fredona el și încercă să-l imite. Din păcate, cânta fals și se gândi imediat la vocea de privighetoare a Janellei. Încă un punct în defavoarea ei.

Închise ochii pentru a încerca să se destindă, dar în zadar. În timp ce se blestema în sinea ei pentru că era atât de agitată, auzi ușa închizându-se la etaj. Arcurile patului scârțâiră ascuțit.

Christine nu recunoscuse imediat melodia pe care Billy începuse s-o zdrăngăne la chitară. Dar când recunoscuse „Vrei să-mi aparții în sfârșit?”, avu chef să strige numele altui cântec: „Nimeni nu știe iubi mai bine ca tine”.

Anul trecut, în timpul unei emisiuni televizate, îl văzuse cântând pe scenă în fața unei mulțimi de fani dezlănțuiți. Atunci, ea se amuzase pe seama admiratoarelor care-și întindeau mâinile spre el urlând. Îi părea la fel de

absurd ca a spera luna de pe cer. Billy nu încurajase jurămintele de iubire eternă, nici măcar nu zâmbise.

Și totuși, ea se arătase copilăroasă în această dimineață... Era furioasă că nu se controlase și realizează brusc că Billy Carter tulbura, foarte probabil, inimile tuturor femeilor pe care le întâlnea. Nimic deosebit în reacția lui față de ea!...

Trebuie să recunoască faptul că era sfâșiată între dorința de a-l strânge în brațe și aceea de a-l face să-i cadă în genunchi.

Deasupra ei muzica încetă.

— Doar nu speri să pui mâna pe o cometă! se certă ea cu jumătate de voce.

În acest moment, Janelle intră în cameră fără să bată la ușă.

— Voi ieși cu Nick, anunță ea veselă. Vrei să ne însoțești?

Christine se ridică.

— Este ora unsprezece și-ți amintesc că e rândul tău să gătești. Ți propun să-l însoțesc pe Nick în locul tău. I-ai arătat grota?

Janelle se întoarce și închise ușa brusc, bosumflată.

– Ce ai mai pus la cale? întrebă ea privind-o pe Christine în ochi. Dacă este o nouă tentativă de a mă apropia de Billy, te previn că poți să renunți! E mult mai interesat de tine decât de mine.

– Crezi? întrebă Christine neîncrezătoare, o izbucnire de fericire înroșindu-i obraji.

– Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de farmecul lui hollywoodian! Știi de ce a venit la cabană?

– Da. Și-a pierdut inspirația de câteva luni.

– Pfff! După părerea lui Nick, este mai degrabă epuizat din cauza femeilor!... Ferește-te de el!

Prea târziu! Christine simți deodată că se trezește la realitate. Totuși simțea nevoia să-l apere.

– Este foarte plăcut când afli că cel mai bun prieten te bârfește pe la spate! se revoltă ea.

– Nu sunt bârfe, ci purul adevăr. Nick l-a adus pe Billy aici, departe de California, pentru că escapadele amoroase îi amenințau cariera. Au fost mai întâi în Bahamas, dar Billy a fost curând descoperit de fani, care l-au urmărit până acolo.

Janelle îl apăra pe Nick cu aceeași vehemență cu care Christine îl apăra pe Billy.

— Din această cauză a fost Nick atât de bănuitor când am sosit noi, gândi Christine cu voce tare.

— Eate la capătul puterilor și deprimat. L-am convins pe Nick că noi suntem mult mai rezonabile pentru a avea o aventură cu un star rock. Nu este deloc stilul meu!... Fă și tu în așa fel încât să nu rămâi singură cu el. Nu se știe niciodată...

— După părerea ta, Nick n-a exagerat? întrebă Christine cu o ultimă speranță.

— Nu fii atât de încăpățânată! Du-te să-l vezi pe Nick și el îți va explica totul. Apoi, vreau să-mi promiți că te vei feri de Billy.

Christine clipi din ochi pentru a-și împiedica lacrimile să-i curgă pe obraji.

— Te vei putea apăra dacă el se arată prea întreprinzător cu tine în timp ce noi vom fi plecați? întrebă ea cu o voce sugrumată.

— Va fi expediat în California pe bucățile, dacă încearcă orice cu mine, o asigură Janelle. Iar dacă se ia de tine, nu promit că bucățelele vor fi destul de mari pentru a putea fi ambalate! Eu nu găsesc nimic romantic la genul acesta de seducător...

Orice dorință de a se confesa surorii sale fu înăbușită de expresia pe care o văzu Christine apărând pe fața ei. Încercă să alunge râzând senzația de disperare care o cuprindea.

– Poate ar trebui să punem niște anunțuri pe ușile camerelor noastre: „Vânătoarea interzisă”. S-ar potrivi foarte bine în cartea pe care ne-am propus s-o scriem. Nu crezi? Întrebă ea cu un aer trist.

Janelle izbucni în râs datorită însușirii naturale a surorii sale de a transforma în glumă chiar și subiectele cele mai spinoase.

– Hai, Scufiță Roșie, te voi apăra de Marele Lup Rău!

– Crezi că voi fi în siguranță mergând în pădure cu cel mai bun prieten al lupului? Îmi amintește uneori de un urs brun...

– Ai încredere în instinctele mele de vânător, o asigură Janelle strângând-o în brațe, un urs este mult mai puțin periculos decât un lup!

– Când Nick va începe să-i spună uneia din noi „dragă”, vom pune anunțurile pe ușile noastre, ne-am înțeles? propuse Christine. Dar este totuși caraghios, nu-mi amintesc ca aceste

păduri să fi fost populate de animale mari, în copilăria noastră.

Surorile râdeau înăbușit când se apropiau de salon.

– Ferește-te mai ales de lupul în blană de oaie, șușoti Janelle la urechea surorii sale înainte de a intra.

Nick, cu statura lui impozantă, stătea în fața unei ferestre.

– Ești gata de plecare? o întrebă el pe Janelle.

– Trebuie să mă ocup de prânz. Christine te va însoți până la grotă.

Ea îi adresă un zâmbet cu subînțeles.

– Înțelegi, ar vrea să-i spui totul...

– Ne-am înțeles, fu el de acord făcându-i ușor cu ochiul.

Christine îl conduse pe drumul din spatele cabanei.

Un lup și un urs! David ar fi făcut mai bine să lase acest duo în Bahamas!

– Mi s-a părut că Billy se interesa, mai mult sau mai puțin, de tine, spuse Nick drept introducere. Dar tu nu ești deloc genul lui de femeie.

– Tactul, mai ales, să nu te împiedice să-mi explici fundamentul ipotezei tale! îl ironiză ea.

– Billy n-are acum nevoie de o femeie care să-i strice viața, spuse Nick fără menajamente.

Drumul trecu printr-un crâng și Christine nu-și putu reține un zâmbet satisfăcut când el fu plesnit peste picioare de creanga pe care ea o îndepărtase din drum.

– Sper că versurile tale sunt mai drăguțe decât proza! îl sfidă ea. Totuși Billy nu mai este copil!

– Nu... Și totuși el, care muncea din greu și își păstra judecata limpede, în ciuda succesului, de vreun an a început să se poarte ca un adolescent... Crezi că jocul cu bile este o activitate pentru adulți?

– Depinde de scopul jocului...

– Și care era acesta, exact? întrebă el bănuitor.

– Nu sărutările, dacă asta insinuezi, răspunse ea cu indignare. Cel care pierdea trebuia să răspundă la o întrebare.

– Janelle mi-a spus că ți-ai schimbat planurile în legătură cu „capodopera” pe care o scrii... Și de asemenea în legătură cu întrebările pe care voiai să i le pună ea lui Billy... Credeam că o profesoară de engleză va fi mai interesată de scrierea unui roman istoric, de exemplu...

– De ce să fug din fața greutăților? Scriu ca să vând...

Îl auzi râzând în spatele ei.

– Ce e atât de caraghios?

– Nu te gândești că făcând cercetări doar despre Billy Carter, înseamnă să ai mania grandorii?

– Suntem în sfârșit de acord asupra unui punct. În timp ce eram în camera mea, adinea-urii, am făcut o listă cu defectele mele și...

Ea își plecă puțin capul, ca o drăcoaică.

– ... calitățile Janellei.

Acest atac-surpriză eșuă lamentabil.

Nick își dădu capul pe spate și râse cu poftă.

– Janelle mi-a spus că te-ai înarmat cu arc și săgeți, cu intenția de a juca rolul lui Cupidon... Îți pierzi timpul, nu-l interesează.

Vara nu se terminase încă, se gândi ea.

– Fii atentă unde pui piciorul! O să-ți rupi gâtul.

El o ținu de braț pentru a o opri să cadă când se împiedică de o piatră din mijlocul drumului.

Avertismentul lui avea un dublu sens? În loc de gât vrusese să spună inimă? Ea își ridică ochii, încercând să ghicească adevărul în ochii lui.

— Te voi apăra... de Billy și de tine însăși, declară el fără echivoc. Mi-am propus chiar să te ajut să scrii cartea.

Ineficacitatea amenințării sale reveni în memoria Christinei.

Descurajată, se așează pe o piatră enormă. Aparent, Nick avea controlul situației. Oare destinul făcuse să apară Nick în viața ei numai pentru a o apăra de Billy și de o decepție teribilă? Dar destinul alesese prost momentul, pentru că răul fusese deja făcut, ea era îndrăgostită de Billy... Trebuia acum să ignore durerea și să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ai intenția să-l previi pe Billy că ne-ai avertizat? se neliniști ea, mândria fiindu-i pusă la grea încercare sub privirea scrutătoare a lui Nick.

— Depinde de tine... Mi se pare că se simte ceva mai bine... Chiar ieri seară l-am auzit cântând la chitară, și din nou azi-dimineață, ceea ce nu s-a mai întâmplat de luni de zile.

Ea murea de dorința să-i spună că Billy fredonase o melodie după ce făcuse dragoste cu ea, și să-i spună că poate se înșela... că prezența ei îi părea lui mai degrabă benefică.

Dar își lăsa capul în jos și se prefăcu absorbită de contemplarea unei frunze moarte. Nu putea să-i dezvăluie lui Nick intimitatea pe care o împărtășiseră Billy și ea, nici lui, nici surorii sale gemene.

– Crezi că timpul este remediul ideal? Întrebă ea în sfârșit.

– De ce nu... dragostea? Pentru că Billy nu cunoaște nici măcar sensul cuvântului. Pentru el, dragoste înseamnă sufocare.

Christine își aminti de cuvintele lui Billy despre sentimentele părintești.

– Are nevoie de un prieten, nu de o amantă, adăugă Nick. Poți să-i fii prietenă?

– O tovarășă de joacă?

– În sensul platonic al cuvântului, da. Ai un talent unic de a-l face să râdă, folosește-l... Grotă aceea e departe?

– Între zece și cincisprezece minute...

Durerea care se năștea în pieptul ei creștea cu fiecare secundă și-i risipea toate iluziile despre dragostea pe care o împărtășiseră. Ea nu putea să-l iubească numai „aici și acum”, cum spusese el. Christine știa deja că aceste cuvinte fuseseră pentru el un mijloc de a scăpa.

– Am face mai bine să ne întoarcem, sugeră Nick după ce vizitară grotă. Masa trebuie să fie gata, adăugă el malițios. Nu-mi pune eticheta de lup mare și rău, Christine, adăugă el cu blândețe. Am vrut pur și simplu să fiu sincer cu tine.

– Știam de la început că nu sunt femeia care-i trebuie, mărturisi ea pe un ton fals-nepăsător. Iar acum sunt convinsă că nici Janelle nu este mai mult decât mine.

– Am convins-o pe Janelle că subiectul pe care l-ai ales pentru carte este excelent și ar trebui să se vândă foarte bine. Îmi accepți colaborarea?

– De acord, zâmbi ea aprobând. Când va figura pe lista best-seller-urilor anului, vom fi coautorii celui mai bun roman american al tuturor timpurilor.

Râzând, Nick îi aruncă o privire afectuoasă pe care Christine n-o observă.

– Sora ta mi-a spus că uneori ești puțin nebună, zise el amuzat. Dar, dimpotrivă, ai un talent de care îl poți face pe Billy să profite.

– Da, mi-ai mai spus... Râsul, nu-i așa? Ei bine, voi încerca să-l fac să râdă, promise ea cu un zâmbet resemnat.

Capitolul 7

– N-ai vrea să dormi în camera ta, în seara asta? întrebă Billy, profitând că Janelle și Nick erau în bucătărie, căutând frigărilor pentru grătar.

– De ce? îl tachină ea cu o dezinvoltură pe care era departe de a o simți. Ți-e frică să dormi singur?

Billy nu avu timp să răspundă. Nick ieși din bucătărie și se îndreptă spre ei, cu un pachet de mangal sub braț.

– Vino la mine după ce ei se culcă, șopti Billy, sperând că Nick nu le auzise discuția.

– Iată, anunță Nick pregătind focul în mijlocul cercului de pietre pe care-l construisese. Într-o jumătate de oră putem mânca. Janelle a găsit frigărilor. De altfel, uite-o venind...

Într-adevăr, Janelle cobora treptele verandei.

– Aduc imediat carnea... Cât așteptați, uite, am adus chitara lui Billy.

Nick se așeză între Christine și Billy, iar Janelle în fața lui.

– Credeam că ați terminat de făcut focul, se plânse Janelle pe un ton greu de subînțelesuri, aruncându-i surorii sale o privire bănuitoare.

– Christine s-a străduit să culeagă vreascuri, răspunse Billy întinzându-i cutia de chibrituri lui Nick.

– Așa e, confirmă Christine, sub ochii amuzați ai lui Nick și Janelle. Și este periculos, mai ales la apusul soarelui. N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre șerpi și alte târâtoare scârboase care ies de sub pietre când apune soarele?...

– Data viitoare voi veni cu tine, propuse Billy. N-aș vrea pentru nimic în lume să iei în mână un șarpe, crezând că este o rămurică.

În timp ce se apleca spre foc, lumina portocalie a flăcărilor deformă expresia lui glumeață într-un rictus sinistru și Christine se înfioră fără să vrea. Era o prostie... Doar n-o să-i fie teamă de Billy! Cu toate că el ar fi putut deveni periculos, dar în alt fel...

– Mă duc să aduc carnea, spuse ea ridicându-se brusc. Focul este tocmai bun acum...

Zece minute mai târziu, erau toți ocupați să-și frigă bucățelele de carne intercalate pe frigărui cu ardei iute, ceapă, roșii sau ciuperci, după gustul fiecăruia.

– Billy, ce-ar fi să ne cânti „Inimă frântă”? sugeră deodată Nick. Voi avea eu grijă să nu ți se ardă frigăruia.

Christine încercă degeaba să descifreze insinuarea din mesajul lui Nick – dacă era mesaj. Dar fața lui impasibilă nu-i trăda sentimentele. Fără un cuvânt, Billy își luă chitara, încercă câteva note din celebrul său succes, apoi începu să cânte încet melodia pe care o fredonase în lumină, cu Christine.

– Este o melodie nouă?

Billy aprobă dând din cap, dar dacă răspunsul îi era adresat lui Nick, privirea lui era îndreptată spre Christine.

– Da... dar mai am mult până să-l termin, mai lucrez încă la ea.

– Poate că un ritm mai rapid ar fi preferabil, sugeră Nick.

Billy arboră acel zâmbet cald și irezistibil pe care-l rezerva în general pentru copertele revistelor.

– Melodia se termină cu un ritm înăbușit, aproape primitiv. Ascultă...

Ilustră ceea ce voia să spună ciupind ritmic basul chitarei, accentuând intensitatea melodiei.

Imediat ce el termină, Janelle începu să aplaude cu entuziasm.

– Este diferit de tot ce ai compus până acum, nu-i așa? întrebă ea.

– Da, fără îndoială, aprobă el.

– Bătrâne, e fantastic! exclamă Nick la rândul său. Un amestec incredibil de vinovăție și profunzime. Te-ai gândit și la cuvintele pentru această micuță capodoperă?

– Ce ai recomanda tu, mică profesoară de engleză? întrebă Billy cu blândete.

Toate capetele se întoarseră spre Christine, care-și simțea pulsul bătându-i în urechi. Sfatul pe care i-l dăduse Nick, de a da dovadă de umor în relațiile cu Billy, era mai ușor de formulat decât de pus în practică. În timp ce el cânta, pe ecranul minții ei defilau imagini care l-ar fi făcut pe Nick să roșească până la barba sa neagră...

Incapabilă să improvizeze ceva hazliu sau picanț, ea se ridică brusc, ducându-și mâinile la tâmpile.

– Sunt dezolată, dar... voi intra în casă. Mă doare îngrozitor capul.

– Vrei să te însoțesc, să-ți caut o aspirină? propuse imediat Billy.

– Nu, mulțumesc, rămâi aici. Mă voi culca imediat... Pe mâine, adăugă ea privind-l.

Christine închise încet în urma ei ușa cabanei și traversă salonul spre bucătărie, clipind din ochi din cauza luminii care izbucni când apăsă pe întrerupător. Ducându-se spre chiuveță, își umplu un pahar cu apă rece.

– Lasă-mă să te ajut, se auzi în spatele ei vocea caldă a lui Billy.

Înainte ca ea să poată protesta, el se apropiase și îi masa cu blândete ceafa cu o mână în timp ce, cu cealaltă, deschise un sertar și scoase un tub cu aspirină.

– Tubul este de mult timp aici? se neliniști el.

Cu ochii închiși, total supusă contactului mâinii lui pe gâtul ei, Christine se strădui din greu să gândească.

– David le ia, când îl doare capul; este tubul lui.

– Să sperăm că nu este expirat, spuse el deschizând tubul și scoțând două comprimate pe care i le întinse.

Bănuitoare, ea se îndepărtă puțin de el și le înghiți.

– Te simți mai bine? Întrebă el.

Ea zâmbi slab și își plecă ochii.

– Da, mulțumesc. De ce nu te întorci acum la ceilalți?

– Prefer să stau cu tine...

O luă de talie și o atrase cu blândețe spre el. Dar ea se eliberă ușor și el se mulțumi să-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

– Noapte bună, șopti Billy. Încearcă să dormi.

Christinei îi veni s-o ia la fugă, dar se stăpâni și ieși încet, îndreptându-se spre camera ei, fără să privească în urmă.

Când aspirina începu să-și facă efectul și durerea dispăru puțin câte puțin, ea regretă că nu era lângă micul grup așezat în jurul focului. Putea să-i audă vorbind, râzând, cântând... Dar știa că dacă s-ar întoarce, vorbele cu subînțeles ar începe și ea nu putea suporta.

Resemnată, dacă trebuia, să numere oi până-i va veni somnul, Christine se pregăti de culcare. Problema era că nu se simțea obosită. Începu să măsoare nervoasă camera, gândurile revenindu-i inexorabil la Billy, orice direcție ar fi vrut ea să le dea.

El își bătea joc de ea. Nimic mai simplu. Oricine cu puțin bun-simț putea să-și dea seama. Totuși, Nick și Janelle nu păruseră să observe nimic.

– Aș face mai bine să cumpăr un tub de aspirină data viitoare când vom merge toți patru în oraș, mormăi ea.

Se opri o clipă lângă fereastră și ridică ușor perdeaua. O lună aproape plină părea agățată ca un balon de vârfurile pinilor.

Ce încurcătură, se gândi Christine. Dacă Janelle și Nick n-ar fi prevenit-o privitor la Billy, ea ar fi putut fi în acest moment... Să fie unde?... În brațele lui, pe punctul de a compune un alt cântec, în mijlocul pădurii?

Christine dădu din cap energic, pentru a-și nega elanul inimii. La ce bun să se mintă? Probabil că Billy compunea câte un cântec pentru fiecare din cuceririle sale, tot atât de ușor cum alții ofereau un buchet de flori. Era flatată, desigur, dar era m-ai bine să nu-i acorde atâta importanță. Căci complimentele erau efemere ca macii, dar regretele erau tot atât de tenace ca iarba-rea...

Era dureros să și-l imagineze pe Billy compunând un cântec pentru alta. Dar să-și ima-

gineze că ea ar fi singura lui muză era absolut naiv. Nick n-ar fi mințit-o pe Janelle, iar Janelle n-ar fi mințit-o pe Christine. Ea nu era decât un nume adăugat pe lista lui de cuceriri...

De ce nu putea ea să adopte aceeași atitudine ca a lui? O mulțime de femei procedau așa. Va putea chiar să scrie o carte, mai târziu. De ce nu? „Aventura mea nebunească cu Billy the Kid”. Nu, în nici un caz... Ideea în sine o revolta. Deși putea face astfel o mică avere cu minimum de efort.

Conștientă că somnul fugea de ea, Christine se așeză la birou, hotărând să profite de energia sa într-un mod mai creativ. Dar degeaba, căci acum inspirația își făcea o plăcere răutăcioasă din a o părăsi...

Zgomotul înfundat al unei uși care se închidea în cealaltă parte a coridorului, îi atrase deodată atenția. Seara în jurul focului de tabără luase sfârșit. Billy va fi curând în camera lui. Christine se rugă cu ardoare ca el să nu cânte melodia pe care o compusese mai devreme în acea după-amiază. Căci amintirile pe care ea voia să le alunge din memorie i-ar fi luat în stăpânire mintea... și corpul.

Rozându-și capătul stiloului, ea zâmbi brusc, în timp ce o idee i se înfiripa în minte. Dacă ar

face o paralelă între anumite animale sălbatice și anumite categorii de bărbați? Entuziasmată, trase o linie pentru a împărți foaia în două și începu să scrie în dreapta numele animalelor sălbatice. Nu-i mai rămânea, după aceea, decât să completeze coloana din stânga. Bineînțeles nu se putu împiedica să asocieze numele lui Billy cu leul, dar consideră preferabil să consacre un capitol separat animalelor sălbatice mari...

Pentru moment, era mai bine să se mulțumească cu speciile care puteau fi întâlnite am împrejurimi.

În dreptul „ursului brun”, de exemplu, ea scrisese „Big nick Gentry, textier”. Zâmbi satisfăcută. Pentru acesta nu trebuise să-și dea prea mult osteneala. Apoi, în dreptul „veveriței” ea notă „bancher”. Puncte comune?... Veverița strângea alune, bancherul strângea bani. Alături de „rață”, scrisese „agent de vânzări”: amândoi călătoreau în căutarea celui mai bun loc pentru a se instala.

Christine munci astfel mai mult de o oră, înainte de a se opri, bucuroasă că făcuse ceva. În acel moment îi atrase atenția un zgomot la fereastră.

Ridică perdeaua cu grijă, așteptându-se să vadă una din veverițele care-l vizitau de obicei pe David.

Inima îi tresări în piept când se trezi față în față cu Billy, zâmbitor.

– Deschide... murmură el.

Christine dădu din cap cu un aer categoric.

– Mă obligi să vin să-ți sparg ușa, o amenință el în glumă.

– Lasă-mă în pace! Du-te la culcare.

– Deschide fereastra, repetă el, cu răbdarea evident epuizată.

– Uf! Janelle te va auzi.

– Dacă nu deschizi, voi striga foarte tare, o avertiză el. Vreau numai să-ți vorbesc.

– Ei bine, vorbește...

– Poate că era mai romantic dacă tu locuiai la parter și eu coboram la tine pe o scară. Ți s-au mai cântat serenade? o tachină el făcându-se a cânta la o chitară imaginară și fredonând.

– Janelle te-ar auzi și ar împinge scara, răspunse ea confuză. Hai, pleacă, Billy!

El își puse mâinile pe pervazul geamului întredeschis.

– Te-am speriat, nu-i așa?

– Ia-ți mâinile, vreau să închid fereastra.

– Cum vrei. Eu voi cânta. Și te asigur că nu am nevoie de microfon pentru a mă face auzit până în fundul văii...

– Stai! strigă ea. O să-i trezești pe toți!

După ce Janelle și Nick o avertizaseră, nu ținea să fie surprinsă cu Billy în camera ei la această oră înaintată din noapte...

– Ei bine, n-am încotro. Dă-te la parte, voi sparge geamul.

Christine făcu ochii mari. El părea grozav de serios. Dacă o făcea?... Cum va explica mai târziu geamul spart?

Avea două soluții: să-i ignore amenințarea, sau să cedeze șantajului...

Christine deschise fereastra, dându-se la o parte ca să-l lase să intre și privind neliniștită ușa. Oare de ce nu pusese tatăl lor și zăvoare? Dacă Janelle ar fi venit să vadă ce se întâmplă, nimic n-ar fi împiedicat-o se între... Trebuia să găsească un mijloc de a le înăbuși vocile.

– Scoate ochelarii ăia satanici și culcă-te, îi porunci ea, trăgând de cuverturi spre marginea patului.

– Este cea mai bună propunere care mi s-a făcut de mult timp, oftă el executându-se docil.

Christine aruncă peste fețele lor cuverturile, ca discuția să n-o alerteze pe sora ei.

– Ești sigură că nu avem timp să ne dezbrăcăm? Întrebă el descheindu-și cămașa. Mm... patul tău miroase a levănțică și a soare.

– Scutește-mă de prostiile tale! se răsti ea printre dinți. Bun, ce voiai să-mi spui?

– Te mai doare capul?

Fără a ține cont de protestele ei, Billy îi scoase bluza și jeanșii.

– Mi-e mai bine, răspunse ea în sfârșit. Dacă voiai să spargi ușa numai pentru asta, nu era cazul. Puteam să-ți spun pe fereastră...

Dar Billy făcu pe surdul.

– Pielea ta e fină ca satinul, șopti el senzual, lăsându-și degetul să alunece pe brațul ei gol.

– Billy! Ai ideea, ce ne face Janelle dacă te găsește în patul meu?

– Fără îndoială că te va felicita pentru inițiativă, răspunse el trăgând-o spre sine.

Încercările Christinei de a scăpa de mângâierile lui erau în zadar. De altfel, încerca ea într-adevăr să fie convingătoare? Prefera să nu se întrebe...

– Vreau să te sărut peste tot, șopti el cu o voce ciudat de răgușită. Ți aduci aminte de luminiș? Am chef să te aud iar gemând lipită de mine...

– Oprește-te, Billy! protestă ea. Dacă nu-mi dai drumul imediat, o strig pe Janelle!

– Christine... am nevoie de tine. Vreau să fac dragoste cu tine, pentru că tu ești sursa celei mai dulci muzici pe care am auzit-o vreodată... Nu mă respinge, te rog.

Simțindu-și voința părăsind-o de la o secundă la alta, Christine închise ochii când el își duse mâna la ceafa ei pentru a o apropia. În ciuda ei, îi răspunse sărutării, neopunând nici o rezistență când el forță bariera buzelor ei strânse

Apoi...

Apoi urmă o lungă cavalcadă în lumea plăcerii și a abandonului de sine. Și Christine se supuse propriei sale plăceri, lăsându-l pe Billy s-o poarte pe drumul extazului.

*

*

*

Mult timp, se mulțumiră să stea lipiți unul de celălalt, epuizați, ca eșuați pe o plajă a fericirii.

– Nu vreau să plec, șopti el în sfârșit.

Christine gemu și-i înlănțui talia cu brațul, într-un gest lasciv. Revenită brusc la realitate și dându-și seama de locul și de situația în care se

aflau, ea se ridică brusc într-un cot și îl privi clipind din ochi. Era imposibil ca el să doarmă cu ea. Și totuși... ar fi dat orice să se trezească dimineța cu el alături.

– Nu poți... șopti ea.

– Știu. Voi pleca imediat ce adormi.

Christine se lipi suspinând de el, încrezătoare. În câteva minute se cufundă într-un somn adânc, în timp ce el îi mângâia tandru spatele.

Billy fredona încet o melodie. Apoi, sigur că ea adormise, aluneca ușor din pat.

Un moment rămase lângă pat privind-o pe Christine. Deodată, atenția îi fu atrasă de un zgomot ce venea de pe culoar. Janelle... Își înclină capul, atent, reținându-și respirația și rămânând neclintit ca o statuie. Christine va fi distrusă dacă sora ei îl va descoperi acolo. Dar zgomotul încetă. Liniștit, Billy își permise să respire din nou...

Christine era un adevărat mister pentru el... Înțelegea perfect că ea nu dorea să dezvăluie relația lor, dar de ce ținea neapărat să-l facă să admită că Janelle era ideală pentru el?

Un zâmbet tandru îi apărui pe față. Femeia adorabilă, adormită din fața lui sfida pe toată lumea pentru atitudinea ei. Dar îi cunoștea acum

adevărata fire... Era atât de dulce, atât de frumoasă...

În timp ce se apleca pentru a-și ridica hainele, își aminti că-și pusese ochelarii pe birou. Nu voia să lase nici o urmă a trecerii sale, și îi căută pipăind pe întuneric. Întâlni un stilou, un caiet, radiera și altele, dar îi fu imposibil să găsească ochelarii aceia blestemați. Când o riglă metalică atinse podeaua, consideră preferabil să aprindă lampa de birou, mai degrabă decât să riște să trezească toată casa.

Având grijă să stea între pat și lumină, ca să n-o trezească pe Christine, ridică niște cărți de pe birou și descoperi ceea ce căuta. Se pregătea să se întindă să-i ia, când se opri brusc. Pe un bloc de desen era desenată o inimă, în mijloc având inițialele Christinei și ale lui. Zâmbi înduioșat, dar zâmbetul i se șterse treptat, pe măsură ce dădu paginile și parcurgea notițele Christinei.

Buzele lui luară curând forma unei linii aspre și, fără să-i mai pese de zgomot, smulse o pagină din caietul cu spirale și o împături pentru a și-o băga în buzunarul cămășii.

Furios, stinse lampa și ieși cum intrase, pe fereastră, fără nici o privire în urmă pentru femeia cu care petrecuse momente minunate...

Capitolul 8

Când se făcu dimineată, Billy era treaz. Pentru a evita orice întâlnire cu ceilalți, se sculă înaintea zorilor pentru a-și umple camera cu provizii. În timpul nopții, se gândise chiar timp de o clipă să-și facă bagajele și să ducă la cel mai apropiat aeroport. Dar răzbunarea pe care o plănuia nu se putea pune în aplicare de la distanță.

În acțiunile sale era condus în general de fair-play. Dar Christine deschisese ostilitățile, începând cu acel joc de bile, până la dezbaterile sub acoperire. Cu scopul de a-i smulge informații pentru cartea ei. Merita soarta pe care i-o rezerva el.

Își aminti că ea complotase pentru a-l împinge în brațele Janellei. Îi va pune în practică idee,

pentru a o pedepsi. Totuși, un amănunt important îl împiedica s-o pună în aplicare: uneori Janelle îl privea ca pe un gândac dezgustător, parcă ținând în mână un spray cu insecticid. Totul lăsa să se vadă că va apela la protecția lui Big Nick dacă Billy ar încerca ceva.

Ar fi vrut să bată la ușa Christinei și să pretindă să-i spună de ce naiba vorbea despre el în cartea ei. Dar mândria îl împiedica. Mândria și teama. Era oare posibil ca ea să fi mimat plăcerea în brațele lui, în timp ce tocmai compunea o rețetă de seducere a starurilor rock? Era ca și celelalte, care-i furau câte o bucată de suflet ca un hoț profesionist?

La prânz, Nick îi bătuse de mai multe ori la ușa dar Billy îi spusese să plece, pretextând că lucrează. Christine primi același răspuns. El ar fi trebuit să înțeleagă când ea glumise pe seama bilelor lui David, că nu trebuia să aibă încredere în ea.

Încredere...

Hohotele de râs care ajungeau din timp în timp până la el venind de la parter îl scoteau din fire. Cei trei păreau atât de veseli... Nick nu știa că fusese păcălit. Va exploda de furie aflând.

Răzbunarea subtilă nu avea loc în vocabularul unui poet. Dar Billy nu-i va mărturisi lui Nick decât atunci când va fi răzbunat el însuși.

Cu cât se gândea mai mult la viclenia Christinei, cu atât mai mult se cufunda în confuzie. Dar pentru Dumnezeu, se scutura el în momentele de îndoială, dovada este chiar scrierea ei! Totuși, se săturase să-și tot repete că era o intrigantă fără scrupule, cuvintele sunau fals, aplicate ei.

Atunci care era adevărul?

*

*

*

Christine numără orele în timpul celor patru zile cât Billy the Kid rămase încuiat în camera lui. Nick le spusese celor două femei că această purtare era ceva obișnuit la el și că adesea, melodiile lui cele mai bune fuseseră compuse în asemenea momente de singurătate cvasi-monahală.

Christine nu prea putea înțelege această fațetă a temperamentului lui artistic. În loc să se bariadeze în cameră, ea își scoase însemnările și toți trei se puseră pe treabă. La început, Janelle

ridică o obiecție cu privire la prefață, dar când Nick izbucni într-un hohot de râs bubuitoare și o făcu să-i promită Christinei că-i va îngădui să folosească una din fotografiile pe care le făcuse în pădure, Janelle capitulă.

Christine nu găsi în însemnările sale tabelul cu paralelele între animale și oameni. blestemându-și lipsa de organizare, refăcu pe scurt lista din memorie și le-o dădu s-o citească surorii sale și lui Nick.

O expresie ciudată traversă fața lui Nick când observă numele lui Billy alături de cel al leului. Christine îi explică faptul că pentru ea, Billy încarna perfect acest animal maiestuos, dar că nu va vorbi despre el în carte. Janelle și Nick nu spuseră nimic, dar ea înțelese din expresiile lor sceptice că nu credeau un cuvânt.

A treia zi, văzu fruntea lui Nick încruntându-se de neliniște. Ea îl întrebă de ce era îngrijorat, dar el dădu din umerii masivi, privind în tavan, apoi își plecă ochii. După masa de prânz, el sări în jeep și plecă fără să spună un cuvânt. Nu reveni decât seara târziu. Plecă cu Janelle în plimbarea lor zilnică prin pădure. La întoarcerea lor, Christine i-ar fi asociat cu plăcere pe lista ei de

animale cu crapul, căci gura lor rămăsese ermetic închisă până la culcare.

A doua zi după-amiază Christine hotărî să forțeze ușa leului. Respecta nevoia de singurătate a lui Billy, dar avea și ea nevoile ei! De a-l vedea, de a-i vorbi, de a-l atinge...

Urcă scările cu pas greu și hotărât. Ușa era deschisă și ea intră, iar camera goală. Dintr-o privire în jurul camerei, observă un ambalaj gol de biscuiți și un borcan pe jumătate plin cu unt de arahide, deschis, pe biroul lui. Doar nu se hrănise Billy numai cu asta atâta timp?!

Aruncă o privire neliniștită peste umăr. Teamă ei era ridicolă. Totuși Billy n-o va mânca de vie numai pentru că intrase fără permisiune în fosta ei cameră. Ea se apropie tiptil de birou și smulse repede posterul cu licornul. Dacă el o surprindea, ea îi va explica foarte simplu că voia să-și decoreze camera de la parter.

Privirea îi fu atrasă de paginile neatinse ale unui bloc-notes de pe birou și se întreabă unde erau puse capodoperele pe care el le scrisese. Fusesse ea oare inspiratoarea unui nou cântec? Privi în fiecare sertar, justificându-și curiozitatea prin rolul important pe care-l juca în procesul de

creație al lui Billy. După ce căută în toată camera de la un capăt la altul, se opri nedumerită. Nu găsisese nimic. Deci el își purta cu sine creațiile. Ieșind din cameră, observă coșul de hârtii răsturnat pe birou. Din obișnuință, se opri să-l pună la loc.

În fundul coșului, observă un ghemotoc de hârtie. Se aplecă pentru a-l privi mai îndeaproape, dar se opri. Să-i caute cântecele era una, dar să năvălească în viața lui particulară citind ceva ce el scrisese apoi aruncase, ofensa demnitatea Christinei.

„Demnitate” se ironiză ea. „Spune mai degrabă că ești speriată de ideea de a găsi ceva ce nu-ți va plăcea să citești”.

Billy știa că ea era îndrăgostită de el? Oare acum se gândea la un mijloc rapid și eficient de a scăpa de incomoda soră a impresarului său? Un mesaj scurt va fi brutal, dar își va atinge scopul. Poate că acest ghemotoc de hârtie era ciorna... Sau era cântecul?

Incapabilă să plece din cameră fără a afla, Christine își uită demnitatea și își învinse teama.

Lista ei! Dar cum ajunsese aici? Netezi hârtia șifonată și văzu niște însemnări pe dosul ei.

Zâmbind, și-l imaginează pe Billy coborând din patul pe care-l împărțiseră, și luând această amintire cu el.

Dar unde era? Nu în bucătărie cu Nick și Janelle. Afară, cu siguranță. De data asta, va asculta noul cântec singură cu el, nu lângă un foc de tabără, în compania Janellei și a lui Nick.

*

* *

Billy era întins în iarbă, cu ochii închiși, și încerca să-și readucă în memorie momentele prețioase când inima lui cânta cu bucurie. Simțea parfumul pielii ei, blândetea mângâierilor și a vocii ei. Nu, se strâmbă el deodată, poate era prea încrezător, dar nu era nebun.

Degetele i se înfundară în pământul moale. Christine avea o slăbiciune: sora ei geamănă. Dar el nu se va servi de străini pentru a rezolva problema. Partida se juca între Christine și el. Cu puțină răbdare, va găsi mijlocul de a o face să-i mărturisească adevărul. El îi va adormi neîncrederea, îi va da impresia că ar putea să-l seducă din nou, dar de data el va fi gata... mental.

Departe deasupra capului lui, soarele strălucea și-i încălzea pieptul gol. Ridicându-se dintr-o săritură se apropie de apa înghețată a torentului și întoarse brusc capul, auzind crengețele uscate trosnind., la câteva sute de metri în spatele lui. Simți o furnicătură neplăcută la ceafă. Apoi, ridicând din umeri, își înfundă mâinile în buzunarele șortului și continuă să meargă, cu urechea la pândă.

Auzi din nou acel zgomot ciudat și se întoarse brusc pe călcăie. Ridicându-și ochelarii, scrută perdeaua deasă a copacilor. Oare erau urși pe aici? O pisică sălbatică, poate? Teama îi înmuiea genunchii.

– Cine e acolo? strigă el.

Christine se ghemui în spatele unui tufiș, înăbușindu-și un hohot de râs. Se felicita pentru camuflajul ei – un costum de baie galben-muștar și bermude verde-închis. Nu mișca nici o frunză. Era oare din cauza căldurii, sau a faptului că observându-l pe Billy Carter ea avea impresia că sângele i se transformase în lavă fierbinte?

Luându-și infinite precauții, când aruncând priviri în urmă, când atentă la cărarea pe care înainta în vârful picioarelor, ea îl urmări. De

fiecare dată când el se întorcea, ea se arunca în spatele unui tufiș sau al unui arbore.

El își încetini mersul câteva secunde, apoi se întoarse dintr-o dată. Christine se ascunse. Înțelegea acum utilitatea camuflajului la vânatoare.

„Trebuie să cunoașteți obiceiurile prăzii, să fiți acolo când apare”, își aminti ea că scrisese chiar în acea dimineață.

Christine știa că poteca se împărțea în două cam la o sută de metri mai încolo. Dacă o lua la stânga, el se întorcea la cabană. Dacă dimpotrivă, o lua la dreapta, va ieși la râu.

El se îndrepta cu siguranță spre râu, hotărî ea. Mai degrabă decât să-l urmeze și să riște astfel ca el să-i simtă prezența, preferă să scurteze prin desiș pentru a ajunge la râu. Pentru prima oară, Christine înțelegea pasiunea Janellei pentru vânatoare.

Cu coada ochiului, Billy o văzu pe Christine avântându-se în desișuri pe cărarea din dreapta. Tehnicile de urmărire în oraș nu erau de nici un folos în pădure, gândi el, amuzat de zgomotul pe care îl făcea. Oare de cât timp îl pândea ea astfel? Fără îndoială că ea citise multe manuale despre urmărire, dar prada putea să-și schimbe vizuina foarte repede.

Încrezându-se în auzul său, pentru a-i repera apropierea, Billy pufni în râs când auzi crengile uscate trosnind.

Mulțumi în gând mediului artistic că ștersese din el orice urmă de falsă pudoare și, fără cea mai mică ezitare, se dezbracă de tot păstrând numai un slip minuscul, alb. Încercând cu vârful degetelor temperatura apei, se lăsă să alunece ușor în râu.

Unui bărbat care nu așteaptă decât să fie cucerit, îi este ușor să aibă răbdare. Christine îl privea cum își fricționează pieptul înaintând cu prudență în apa râului. Curentul îi masa mușchii, iar mișcările îi erau însoțite de un cântec necunoscut ei, pe care-l fluiera.

Noul cântec? se întreabă ea.

Deodată, Billy dispăru sub apă. Christine renunță la poziția ei ghemuită în spatele tufișurilor. Ar fi putut să iasă pe furiș din ascunzătoare și să-i fure șortul. Ea măsură din ochi distanța care o despărțea de acesta, fiind atentă în același timp și la locul unde el dispăruse sub apă.

Câteva secunde mai târziu, cum el nu apărea, Christine începu să se neliniștească. Câtă

inconștientă! Să facă baie în râu singur, după ce patru zile nu se hrănise decât cu biscuiți și unt de arahide! Poate că piciorul i se încurcase în ierburile de pe fundul apei?

Uitându-și prudența și sângele rece al vânătorului, ea se repezi spre malul râului.

– Unde ești? strigă Christine scoțându-și espadrilele. Billy!

Se simți împinsă brutal înainte și bătu disperată cu brațele în gol.

– În spatele tău! îl auzi ea, râzând în hohote, înainte de a cădea cu zgomot în patru labe.

– Ticălosule! izbucni ea când se ridică.

Cu mâinile în șolduri, Billy râdea de-i dăduseră lacrimile.

– Vânatul a capturat vânătorul, fredonă el, savurând gustul răzbunării.

Dând la o parte părul care-i căzuse pe față, Christine se repezi la el. Ferm hotărâtă să-i răspundă cu aceeași măsură, îl stropi cu noroi din cap până-n picioare. Billy se aruncă în apă, prinzând-o de talie.

– Vrei într-adevăr să ne jucăm? râse el.

Punându-i o mână pe creștet, el o scufundă de trei ori cu capul sub apă.

– Ce voiai să faci cu mine, o dată capturat?

– Să-ți iau pielea, urs necioplit!

Billy izbucni în râs și îi scufundă din nou capul sub apă. Cramponându-se cu brațele pe umerii lui, pentru a evita să mai fie scufundată, Christine râdea veselă. Billy își părăsise bârlogul și ea era în brațele lui. De ce să se mai plângă?

El își alunecă degetele lungi în părul ei, își îndoi genunchii și se scufundară amândoi. Sub apă, el o mângâie languros.

Apa frână elanul mâinii cu care ea voia să-i dea o palmă. Tot zâmbitor, Billy o ridică și ea inspiră o gură de aer, râzând.

Râdea de el, sau cu el? Ochii negri ai lui Billy căutau să descopere minciuna în privirea ei. Tot ce văzu el fu vâlul aurit al dorinței îngreunând pleoapele ei de catifea. El evită gura ei care încerca să-l muște în joacă de gât.

– Știi că este ilegal să vânezi în timp ce animalele se adapă? glumi el.

– Nu aveam intenția să te omor, protestă ea slab, încercând să se țină de pielea lui alunecoasă.

În Christine, dispoziția veselă ceda locul puțin câte puțin dorinței arzătoare!

– Există multe feluri de a omorî un om, și de a-l face să sufere.

La aceste cuvinte sibilinice, Billy o întoarse în brațele lui și o duse la mal. Își înăbuși furia în timp ce întindea cearșaful de plajă pe iarbă. Apoi, scoțându-i șortul, șterse fără menajamente picăturile de apă care șiroiau pe pielea Christinei și o făceau să tremure.

– Ce se întâmplă? se neliniști ea. Acum două secunde râdeai, iar acum pari furios.

– Nu crezi că ar fi fost mai corect să mă întreb dacă sunt de acord să scrii despre mine în cartea ta? Știai că am venit aici ca să scap de fanii care mă urmăreau. Și ești singura persoană față de care mi-am scos ochelarii! De ce, Christine? De ce m-ai trădat?

Ea înțelese din expresia lui ca n-ar crede-o dacă ar încerca să se dezvinovățească. Nick n-o crezuse, Janelle nici atât. Și simți cuprinzând-o mânia pentru asemenea nedreptate.

– Presupunând că am hotărât să-ți folosesc numele, este chiar atât de groaznic?

– Da! Te-ai folosit de mine!

Ea ridică spre el niște ochi scăpărând de furie.

– O clipă, te rog. Înainte de a mă acuza de

orice, fă-ți un examen de conștiință. Tu ai pus la cale întâlnirile noastre nocturne.

Lacrimi de mânie îi umplură ochii și ea își strânse pumnii.

— Cine folosește pe cine? continuă ea. Îndrăznești să negi că ai alergat după fuste luni întregi, în California? Spune-mi că cu mine este altceva, dacă poți minți fără a roși.

— Faptul că am frecventat alte femei nu-ți dă dreptul să te folosești de numele meu. Îmi pare rău, dar scuza ta nu este valabilă. Găsește altceva.

Cu aceste cuvinte, el ridică o piatră plată și o aruncă în apă, ca pentru a-și descărca nervii.

— Un bărbat care se folosește de femei, apoi se debarasează de ele ca de un pantof uzat, nu este idealul meu.

— Încă o replică în stilul ăsta, și o să-ți arăt eu ce înseamnă să fii folosită. Sunt expert în materie. Mulți au făcut-o cu mine: impresari, fani, prieteni... Vrei o demonstrație? adăugă el, nemaiputându-se abține.

Fără menajamente o întinse pe spate și o lipi de pământ.

— Uite ce-mi fac oamenii cu ochii lor când eu sunt pe scenă! exclamă el mângâind-o brutal.

Fără sărutări, fără blândețe, fără tandrețe, pur și simplu cu o lăcomie inumană.

Christine îi apucă mâna, dar Billy avea forța miilor de demoni care se eliberaseră brusc în el. Ea se zbatu.

– Billy, nu! Numele tău nu este în manuscrisul meu.

– Minciuni, minciuni și iar minciuni!

– Billy, te implor! gemu Christine plângând cu lacrimi fierbinți. Oprește-te!

– Oh, nu, nu pot fi opriți. Există obligații față de ei, contracte, fanii nu pot fi dezamăgiți, Christine. Acum înțelegi mai bine de ce port ochelari de soare? Pentru că nu vreau ca ei să mă vadă plângând.

Când se aplecă spre ea și-i văzu lacrimile de umilință șiroindu-i pe obraji, dorința lui de a o răni așa cum fusese și el rănit îi dispăru. Billy se dădu într-o parte, pietrele rănindu-i pielea și făcându-l să uite suferința insuportabilă care-l bântuia.

– Pleacă, Christine! Vorbește despre mine în cartea ta, dacă vrei, dar pleacă, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar în sinea lui, știa că nu-și va ierta niciodată cruzimea.

Capitolul 9

Cu picioarele tremurând, Christine reuși să se ridice. Scânteile care ardeau în ochii negri ai lui Billy exprimau propria ei mânie.

— Tu nici măcar nu ești în stare să recunoști diferența dintre idolatrie, desfrâu și dragoste! șuieră ea printre dinți.

Prea furioasă pentru a fi atentă pe unde merge, călcă fără să vrea pe șortul lui Billy. Sunetul ochelarilor care se spărgeau sub picioarele ei fu ca o picătură de benzină pe începutul unui incendiu.

Ei nu-i păsa de furia lui Billy, prea absorbită de a ei. Billy the Kid avea nevoie să audă câteva adevăruri. Era momentul să iasă din coconul protector în care toată lumea se întrecea să-l păstreze.

— Acum va trebui să te lipsești de ochelari și să înfrunți lumea cu ochi de adult! îi aruncă ea. Tu fugi, Billy, și să mă folosești pentru a te întoarce în lumea copilăriei tale nu te va ajuta să îți revină inspirația. Poate a sosit momentul să te maturizezi!

— Și tu? ripostă el pe același ton. Când te vei hotărî? Crezi că vei putea trăi până la sfârșitul vieții sub aripa surorii tale?... Deci nu-mi da sfaturi pe care nu le poți urma tu însăși!

Cu ochii înecați în lacrimi, Christine se întoarce și o luă la fugă. Nu mai era nimic de spus și ea refuza să mai asculte criticile lui nemiloase. Ca de obicei, regreta amarnic că nu-și ascultase sora. Aceasta o avertizase... De asemenea și Nick. Dar ea lăsase sentimentele să treacă înaintea rațiunii...

O pietricică ascuțită i se înfipse în picior și, șchiopătând, abia ajunsese în luminișul care înconjură cabana și fu cât pe-acți să dea peste măgarul lui Zeke. Urechiatul începu să ragă furios, și întorcându-se, încercă să-i ardă o copită Christinei.

Cunoscând caracterul măgarului, Christine reuși să se dea la o parte exact la timp.

– Cineva ar trebui să-ți dea o corecție zilele astea, ca să înțelegi o dată pentru totdeauna! îi aruncă ea animalului, vărsându-și toată furia pe el.

– Este exact ce mi-am spus mereu despre tine, răspunse în spatele ei o voce pe care ea o recunoscuse imediat.

– David? Ce faci aici?! exclamă ea alergând să se arunce în brațele fratelui său.

– Am zburat în ajutorul unui client pentru a-l apăra de impulsivitatea surorilor mele... explică el. Ce-ai făcut cu pantofii tăi?

Christine șterse repede o lacrimă care i se rostogolea pe obraz.

– I-am împrumutat lui Billy. El este la lac... Deci nu te-ai lăsat de fumat? constată ea când David strivi cu călcâiul o țigară. Credeam că ai o metodă infailibilă...

– Nu este...

– Dar știi că e periculos pentru sănătatea ta.

– Tu ești de zece ori mai periculoasă! glumi el. Nick m-a chemat. Se pare că nu-l lași în pace pe Billy?

Cu un gest mașinal, scoase un pachet de țigări din buzunar, dar întâlnind privirea Christinei, se răzgândi.

– Nu ești pe punctul de a urzi ceva, nu-i așa? se neliniști el suspicios.

– Eu?

Ochii ei mari și nevinovați ar fi convins cel mai sever judecător, dar David cunoștea pe dinafară toate stratagemele surorii sale. Și, chiar dacă făcu pe grozava în fața lui, fusese totuși mereu intimidată de fratele ei mai mare. De altfel, nu era singura. Chiar și clienții lor adoptau în fața lui o atitudine de teamă respectuoasă...

– În sfârșit, David cedă poftelor sale și, ignorând deliberat încruntarea Christinei, își puse o țigară între buze.

– Ar trebui să încerci prin hipnoză, sugeră ea, încercând cu orice preț să evite subiectul Billy.

– Într-adevăr?... Bine. Ce-ar fi să vorbim puțin serios, acum? spuse el privind-o în ochi. Deci, unde ai ascuns cadavrul?

– Cadavrul? repetă ea înghițind în sec.

– Mmm... ai fața stacojie și aceeași expresie vinovată ca acum câțiva ani, când erai surprinsă în flagrant delict, punând la cale una din ideile tale...

Christine își părăsi imediat expresia angelică și dădu frâu liber mâniei sale.

– Este abject! Știi ce-a spus?!...

– Nu, dar știu cum a reacționat aflând că vrei să-l amintești în cartea ta. Cred că te-ar strânge cu plăcere de gât...

Când Nick îl sunase la New York, prima întrebare a lui David fusese: „Ce a mai inventat Christine?”. Nick îl pusese la curent despre carte, dar îl liniștise mai mult sau mai puțin... Aparent, Christine nu intenționa să se folosească de numele lui Billy și nici să-și illustreze textul cu fotografiile cântărețului.

– Este complet paranoic, tipul ăsta! exclamă ea.

David expiră liniștit fumul de țigară, care plutea ușor, dus de o adiere.

– Nu suntem noi toți alături de tine?...

Neliniștită, Christine aruncă o privire peste umăr. David era în stare să-i țină piept lui Billy dacă acesta ieșea brusc din pădure, cu intenția de a o sugruma. Dar soră sau nu, ea nu avea nici o șansă contra lui Billy – cel mai bun client al fratelui ei.

– Aș face mai bine să intru, să văd ce avem la prânz, spuse ea sperând să se eschiveze de la discuția inevitabilă.

Și ea îl cunoștea pe David. Era în stare să explodeze ca o sticlă de nitroglicerină, dar furiile lui erau pe cât de spectaculoase pe atât de scurte.

– Du-te și fă-ți bagajele, spuse el. Nick crede că tu ai fost detonatorul care l-a făcut pe Billy să-și reia chitara, dar noi amândoi știm că tu ești de asemenea o...

– ... o adevărată otravă, termină ea în locul lui, oftând. Sunt ani de când nu mi-ai mai spus așa. Ce te face să crezi că nu m-am schimbat?

– Spitalul general din New York mi-a trimis un formular. Este suficient să-l semnez și ei vor veni să-mi ia cadavrul pentru a-l duce la un centru de cercetări... explică David, periculos de calm.

– Oh, David, era o glumă! Tu mi-ai dat ideea de a-ți vinde scheletul pentru a mă îmbogăți! Nu-ți amintești?

– Să vinzi oasele mele e una, dar să vinzi oasele unui client al meu e cu totul altceva...

– Dar nu aveam intenția să...

– Christine, o întrerupse el răbdător, ridicând mâna pentru a-i opri protestele, fie-ți milă și nu mă zăpăci cu explicațiile tale. Am luat o hotărâre.

Tu și Janelle vă veți întoarce la Denver pentru a scrie cartea și pentru a-i da în același timp lui Billy posibilitatea de a se bucura de odihna și liniștea de care are nevoie.

– Ce te face să crezi că știi de ce are nevoie Billy? Poate că eu sunt remediul ideal pentru el...

– Cu fața împurpurată pe care o ai? M-ar mira... Presupun că tocmai te-ai certat cu el. Mă înșel?

– Certat... nu chiar, se apără ea ridicând din umeri. Numai ne-am... „explicat”, asta-i tot.

– Mmm... mormăi David cu un aer sceptic. În orice caz, intenția ta de a-i folosi numele în carte este absolut incalificabilă.

– Cine ți-a spus?

– Nick.

Ușa cabanei se deschise și Big Nick coborî treptele spre ei.

– Vorbiți de mine?

– Tu i-ai spus lui David că numele lui Billy este menționat în cartea mea? Întrebă Christine indignată.

– N-am venit aici ca să aud mereu „nu sunt eu de vină, ci celălalt”! spuse David nerăbdător. Pentru ultima oară, du-te să-ți faci bagajele Christine!

Cu toate că nu se simțea prea în largul ei, ea își ridică fruntea cu mândrie pentru a-i demonstra că așa frate mai mare cum era, n-o intimida.

– Ascultă, David... îl avertiză ea înțepându-l în piept cu arătătorul, nu primesc ordine de la tine!

– Oh, știu, oftă acesta zâmbindu-i complice lui Nick. Cel care să te ducă de nas nu s-a născut încă... Dar de data asta, chiar dacă va trebui să fac uz de forță, te asigur că nu vei mai dormi în seara asta la cabană!

– Pariem? îl sfidă ea.

Nick își plecă ochii, evident amuzat de lipsa de autoritate a lui David asupra surorii sale.

– Dacă trebuie, sunt gata să-ți dau o mână de ajutor, David, propuse el. Dar ar fi mai prudent să-i punem o botniță... are dinți ascuțiți ca ai unui iepure.

– Bravo! exclamă ea cu dispreț. Doi bărbați împotriva unei femei slabe.

– Cred că lupta va fi inegală, într-adevăr, dar nu neapărat în sensul în care lași să se înțeleagă, interveni Janelle venind spre ei. Valizele sunt în jeep, David. Nu mai ai decât s-o închizi pe

Christine în portbagaj. O voi elibera când când vom ajunge la câțiva kilometri de aici.

Christine își înăbuși o înjurătură între dinți și îi privi pe rând, cu ochii scânteind de furie. Apoi, cu o ridicare princiară a capului, își luă un aer de demnitate jignită și se pregăti să se îndepărteze.

– Nu mă atingeți... N-am nevoie de nimeni. Oricum, adăugă ea hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, în caz că n-ați observat, jeepul nu are portbagaj.

– Așa e, aprobă Janelle zâmbind în timp ce se așeza la volan dar îmi amintesc că am fost legată de un copac, pe vremea când eram copii. David, îți amintești nodurile pe care le făcea Christine?... Erau deosebit de solide...

Christine urcă la rândul ei în mașină.

– Nu veți îndrăzni...

Privirea ei întâlnește din nou cele trei fețe vesele care o înconjurau.

– Ba veți îndrăzni, constată ea uluită.

Cele trei capete aprobă înclinându-se ușor.

– Pe curând, frumoasa mea, spuse Nick. Te voi suna, Janelle.

– Trimiteți-mi manuscrisul când îl terminați, adăugă David.

Abia dispăruseră după curbă, când Christine se lăsă greu în scaunul ei. Totul se terminase... Ce mod umilitor de a părăsi cabana. Fusese suficient ca leul rănit să ragă și...

– Întoarce, îi ordonă ea brusc Janellei. Nu pot pleca fără să-i spun la revedere lui Billy.

– Nici vorbă. Am lăsat adresa și numărul tău de telefon pe masa din bucătărie. În ceea ce te privește, partida de vânătoare s-a terminat.

Christine se gândi o clipă să smulgă cheia din contact, dar se abținu. La ce bun?... Ce i-ar fi putut spune lui Billy? Mulțumesc că mi-ai înveselit șederea la cabană. Te iubesc, dar familia mea și restul lumii s-au coalizat împotriva mea, pentru a mă împiedica să te iubesc în felul meu?...

Întoarce capul spre fereastră și își șterse pe furiș o lacrimă care i se rostogolea pe obraz. În sfârșit, fie ce-o fi! se înflăcăra ea. Chiar și condamnaților la moarte li se îndeplinea ultima dorință. De ce voiau ei să-i refuze acest ultim moment cu Billy?... În gând, își imagina cum se apropia de el. Îi puneă mâinile pe piept apoi, ușor, se ridica pe vârfuri pentru a-i depune un sărut pe buze. „Pe curând, Billy” murmură ea.

În ce limbă ar fi trebuit să le strige ca ei să înțeleagă că nu avea de gând să-i folosească numele în carte?... Nimeni n-o credea!

Dar trebuia să recunoască faptul că ei aveau de ce să fie neîncrezători. Totuși, ea, Christine, știa că nu i-ar face niciodată rău lui Billy. Descurajată, lăsă capul să-i cadă pe spătarul scaunului. Îl rănise totuși... lângă râu, când el se purtase ca un animal prins în capcană.

Oamenii se foloseau de el, asta era sigur. Și David cel dintâi, fără îndoială. Dar lumea nu era chiar atât de neagră cum o vedea el. Pentru unul care nu-l vedea decât ca pe un sex-simbol sau ca pe un cont în bancă, existau zece care-l iubeau sincer, dezinteresat... De ce el refuza să vadă asta? Ochelarii lui erau mai răi ca niște ochelari de cal!

Și el, ce-i spusese ei sub imperiul mâniei? Că ar face mai bine să-și urmeze propriile sfaturi și să se maturizeze la rândul ei? Nu-și amintea exact cuvintele, căci fusese prea furioasă pentru a le asculta cu adevărat, dar cam asta era. Nu putea să-și dea seama dacă el vruse să-o rănească la rândul lui, sau o criticase cu bune intenții.

Janelle și David o protejau, nu încăpea în discuție. De ce? Pentru că era cea mai mică dintre gemene? Cu trei minute?...

Bineînțeles, din când în când se puneau niște situații imposibile. Înșirând în minte lista interminabilă a acestor situații, Christine nu observă că Janelle părăsise drumul de munte și se angajase pe o șosea care ducea la autostradă.

Da, recunosc Christine, avea defecte, ca toată lumea de altfel. Dar ceilalți nu se confruntau cu aceleași probleme. Ce putea face? Când se va hotărî să se maturizeze?... Când își va asuma responsabilitatea propriilor acțiuni în loc să aștepte intervenția miraculoasă a lui David sau a Janellei?

— Ai de gând să mai faci mult grevă și să nu vorbești? Întrebă deodată Janelle.

— Mă gândesc...

— Te gândești... sau completezi?

— Îmi studiez propria psihologie.

— Oh! Și?

— Și mă întreb dacă gemenele sunt surori siameze, sau două persoane distincte.

— Două persoane distincte, răspunse Janelle fără cea mai mică ezitare.

– Ești sigură? Predăm la aceeași școală... Ieșim aproape mereu împreună... Locuim împreună... Ne plac aceleași filme...

Janelle îi aruncă o privire, ca pentru a se asigura că nu glumește.

– Am dorit întotdeauna să devin profesoară, se apără ea. De când eram copil.

– Tu da, dar eu? Îți amintești de povestirile pe care le scriam când aveam 7-8 ani?

– Doar n-ai fi vrut ca noi să ne câștigăm existența scriind povești pentru copii?

– Nu noi, eu... Vezi, tu exemplifici perfect problema noastră.

– De acord, cedă Janelle. Atunci tu scrie și eu îți asigur spatele predând.

– Asta nu! strigă Christine. De ce vrei să mă întreții?

– Pentru că ești sora mea... Depindem una de alta.

– Prin ce depinzi tu de mine?

– Ei bine... dimineata, de exemplu. Tu mă trezești ca să plec la lucru.

– Mă poți înlocui foarte ușor cu un ceas deșteptător. Nu... într-adevăr... Billy avea dreptate: nu sunt decât o umbră de 28 de ani, care nu se poate descurca singură...

– Billy este un copil unic, nu are frați sau surori ca să-l protejeze. Tu, da, insistă Janelle. Ce-i cu ideea asta prostească să vrei să te descurci singură? Numai pentru că...

– La vârsta mea, de ce ar fi o idee prostească să vreau să locuiesc singură?

– Pentru că David și cu mine am ajunge să-ți aducem portocale la închisoare... sau mai rău! Iată de ce!

– Cred totuși că eu mă port în limitele admise de lege, ripostă Christine vexată.

– Glumeam, o liniști Janelle întorcându-se spre ea. Dar sper sincer că n-ai vorbit serios când ai pretins că vrei să te muți. Îți va fi greu să trăiești cu un singur salariu.

Obligații... contracte... Să nu-și dezamăgească admiratorii... Cuvintele lui Billy răsunau încă în urechile Christinei. Era oare posibil ca ea să fi căzut în aceeași capcană ca el? Va continua și ea să răspundă pretențiilor care i se impuneau, până când va fi prea târziu ca să-și descopere propria personalitate?

– Închiriază-mi camera unei studente, ca să împărțiți chiria, sugerează Christine.

– Nu vei pleca de acasă, decretă Janelle. Punct!

– De ce?

– Pentru că suntem surori. Mai mult decât surori: gemene.

Christine își plecă tristă capul.

– Poate că tu ești mai speriată decât mine...
insinuă ea privind fața albă a Janellei.

*

*

*

Christine se mută o lună mai târziu. I-ar fi plăcut s-o facă mai devreme, dar preferase să aștepte ca Janelle să se obișnuiască cu ideea de a împărți apartamentul cu o străină.

Janelle făcuse totul ca s-o rețină, îl chemase chiar și pe David în ajutor. Dar de această dată, David o susținuse pe Christine.

Ziua plecării sosi în sfârșit. Cele două surori căzură una în brațele celeilalte plângând, ca și cum urmau să trăiască la antipodi.

– Păstrează cheile, insistă Janelle. Nu se știe niciodată... Poate te vei răzgândi.

– Nu. Nu vreau să revin de câte ori voi simți un gol în suflet... Iar cheile vor fi prea tentante.

Șterse cu blândețe o lacrimă de pe obrazul Janellei și se îndepărtă.

Greul trecuse. Rupsese legăturile. Acum, nu-i mai rămânea decât să se maturizeze.

*

*

*

Decorarea apartamentului îi ocupă cea mai mare parte a timpului dar, între două cumpărături de postere și mobilă – printre care un poster în mărime naturală cu Billy – Christine mai avu timp să consacre zilnic câteva ore redactării manuscrisului său. Această carte era a ei, și înțelegea s-o termine când prevăzuse.

Totuși, dacă își conducea perfect „barca” în timpul zilei, n-o mai putea manevra când se scufunda în apele întunecate ale nopții. Și muzica lui Billy o urmărea în vis... la fel de dulce ca sărutările lui, melancolică precum o iubire care nu înflorește.

Capitolul 10

– Bună ziua, mititico! Ce mai face celebra noastră romancieră? o tachină David dupe ce-i spusese secretarei sale să nu fie deranjat.

– David! Ce crezi? Se va vinde? Voi deveni fabulos de bogată?

Christine așteptase nerăbdătoare un telefon de la fratele ei. De douăzeci de ori fusese tentată să-l sune ea. Dar se abținuse. Legăturile de rude-nie nu trebuiau să influențeze această afacere. De altfel, ea specificase asta când îi trimisese lui David manuscrisul însoțit de o scrisoare, în urmă cu exact zece zile, patru ore și cincizeci și șase de minute.

– Am primit o ofertă, răspunse el amuzat.

– Cât?

– Ei, încep eu el prelungind suspansul. Mai multe mii de dolari, poți fi sigură.

– Dolari? repetă ea uluită.

– Asta este moneda curentă, dar dacă tu preferi timbre...

– Mi-e rău când mă gândesc la mai multe mii de orice-ar fi!

Țopăind de bucurie, Christine scăpă receptorul.

– Nu închide, nu închide! urlă ea.

– Christine, liniștește-te, spuse David, gata să se lase molipsit de surescitarea ei.

Cine s-ar fi gândit că sora lui avea un asemenea talent? David își reproșa acum că nu i-l descoperise el însuși.

– Îmi vine să mă ciupesc ca să mă asigur că nu visez! David, sper că nu e o glumă! Chiar ai vândut cartea mea?

O cascadă de râs răsună în receptor când fratele ei confirmă.

– Apropo, reluă el, mulțumesc că mi-ai trimis autorizațiile pentru fotografii. Singura care lipsește este cea a lui Nick. De ce?

– Nick și-a dat acordul verbal. Nu ajunge?

O credea David în contact permanent cu el? Nu-și dăduse seama că ea își făcuse un punct de

onoare din a nu încerca să-l revadă pe Billy, prin orice mijloc?

– Nu te enerva, doar te-am întrebat. Diseară are loc un concert. Ce-ar fi să vii pentru a-i lua semnătura?

– Ce concert? Unde? se miră ea. Inima începu să-i bată mai tare.

– Billy își încheie turneul la Denver. Tu nu citești ziarele? întrebă David surprins de încăpățănarea cu care sora lui practica politica struțului în privința a tot ceea ce-l privea pe Billy Carter.

– Billy? Aici?

Cu spatele rezemat de perete, ea se lăsă în jos, cu toate semnele iminente unui leșin.

– Christine? Mai ești pe fir?

Din sunetele nearticulate care ajungeau până la el prin telefon, David nu mai știa dacă ea plânge sau râde. De fapt, le făcea pe amândouă și începu să debiteze cuvinte fără șir.

– Da, sunt aici. Încă sub șoc. Poți să-mi faci rost de bilete? Nu, nu merită osteneala. Ești impresarul meu și vorbim de afaceri. Voi obține semnătura.

Alarmat, David simți că era momentul să ia inițiativa.

– Christine, voi avea biletele în ora care urmează. Îți promit că Nick personal ți le va aduce.

– Sunt destul de mare ca să mi le procur singură, prostule.

Într-o stare de euforie, trânti receptorul apoi smulse firul din priză pentru ca David să n-o mai poată suna.

– Am vândut cartea! strigă ea țopăind prin apartament ca un indian pe câmpul de luptă. Și Billy este la Denver! Trebuie neapărat să-mi fac rost de un bilet!

Incapabilă să-și coordoneze mișcările, se îndreaptă spre camera ei, împiedicându-se de câteva ori în drum. Cu gesturi frenetice caută numărul de telefon al sălii de concert unde urma să cânta Billy. După ce rupsesse pe jumătate pagina, apoi se enervase pe telefonul care suna mereu ocupat, Christine își aminti că scosese telefonul din priză în hol. Se repezi și-l puse din nou în funcțiune.

Își dădu seama că trebuia să se calmeze imediat dacă voia să petreacă seara la concertul lui Billy și nu la spital, victimă a unei crize cardiace.

Cu măsură, de data asta, ridică receptorul și formă numărul sălii de concert.

– Aș vrea să rezerv un bilet pentru concertul lui Billy the Kid, vă rog.

– Îmi pare rău, dar nu mai avem nici un bilet de o săptămână cel puțin.

– Dar îmi trebuie neapărat unul!

– Jumătate dintre femeile din oraș au așteptat, ca dumneavoastră, ultimul minut, oftă funcționarul plictisit.

Christine suspină adânc, descurajată.

– Bine, voi găsi un alt mijloc de a face rost.

Închizând telefonul, își mușcă buza inferioară. Când acesta sună pe neașteptate, ea smulse firul din perete. Nici nu se punea problema să-l lase pe David s-o scoată din încurcătură.

Dar cum va face? Căută inspirație în ansamblul gigantic de coperte de discuri și fotografii ale lui Billy, care ocupa jumătate din peretele camerei sale.

O jumătate de oră mai târziu, după ce ascultase vreo douăzeci de recepționere de la hoteluri spunându-i că persoana căutată nu locuia acolo, Christine închise telefonul perplex. Fie Billy nu descinsese acolo, fie direcția prefera să treacă sub tăcere prezența lui în hotel.

În timp ce se îmbrăca, își aminti de virtuțile perseverenței... și ale excentricității. Alese niște

pantaloni elastice clasici lila care i se mulau pe formele atrăgătoare, și un tricou asortat.

Circulația era densă și, după ce-și pierdu de zece ori răbdarea încercând să parcheze, își lăsă mașina pe o trecere de pietoni.

„Când vrei, poți!” se încurajă ea simțind că o cuprinde descurajarea. Cu un pas hotărât, se gândi să încerce toate intrările pentru a reuși să pătrundă în sală. Bineînțeles că erau închise ermetic.

– Ei, doamnă! se auzi ea interpelată. Nu veți putea intra până diseară.

Christine se răsuci pe calcâie, gândindu-se cu viteza fulgerului în timp ce parcurgea sute de metri care o despărțea de paznicul înarmat. Gratificându-l cu cel mai frumos zâmbet al ei, își deschise geanta făcându-se că-și caută actele.

– Presa, anunță ea.

– Aveți legitimație?

Spunând în gând o rugăciune, Christine împături o bancnotă de douăzeci de dolari sub legitimația ei de profesoară. Paznicul nu va rezista acestui mic cadou.

Banii dispărură în buzunarul lui într-o clipă.

– În fundul coridorului, la stânga, spuse el înapoiindu-i legitimația și indicându-i ultima ușă

pe care ea nu încercase s-o deschidă. Dansatorii repetă pe scenă.

Nebună de bucurie, Christine i se aruncă de gât și îi depuse un sărut sonor pe obraji, înainte de a alerga spre sală.

Cu inima bătând tare, intră în sala întunecată. Fascicule luminoase măturau din timp în timp rândurile de scaune goale, iar proiectoarele inundau cu lumină scena pe care dansatorii urmau instrucțiunile unui coregraf care număra cu voce tare, pe muzica care se revărsa din difuzoare. Christine recunoscă unul din clipurile lui Billy și deschise ochii mari de plăcere văzându-l derulându-se în fața ei. Janelle și cu ea învățaseră pe dinafară coregrafia, pentru un spectacol de sfârșit de an școlar. Fascinată, uită o clipă motivul prezenței sale aici când, încet, dansatorii începură să construiască o piramidă umană.

Billy trebuia să fie aici, gemu în sinea ei. La sfârșitul cântecului, dansatoarea din vârful piramidei trebuia să-i sară în brațe.

În acest moment, o rază a proiecteurului mătură rândul de scaune unde se așezase Christine și ea se ghemui pe pardoseala de beton. Oare vreunul dintre mașiniști o observase?

– Ești rănită? auzi Christine pe cineva întrebând la microfon.

De cine vorbeau? se întrebă ea, prea speriată ca să scoată capul.

– O gleznă fracturată. Trebuie chemat un impresar pentru a-i găsi o înlocuitoare. O fată scundă, pentru că Billy trebuie s-o prindă când ea sare.

„Eu sunt scundă, și cunosc toți pașii. Asta este șansa vieții mele!”

– Eu! strigă ea năvălind afară din ascunzătoare. Eu pot s-o fac!

– Dar... strigă furios regizorul. Chemați paza!

– Nu! protestă Christine. Billy mă cunoaște!

– Dați-o pe fata asta afară.

Christine încremeni auzind câțiva bărbați îndreptându-se spre ea cu un pas amenințător. Se întoarse spre fundul sălii, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Eșuase. Nu-i va putea spune la revedere lui Billy, așa cum dorise.

La revedere? Pătrunsese în această sală numai ca să-i spună la revedere? Intenționase să se arunce din înaltul unei piramide umane în brațele lui numai pentru a-i spune la revedere?

Nu, ea îl iubea pe Billy Carter. Și pentru a-l regăsi, era gata să riște orice. Aruncă o privire

scurtă peste umăr și văzu un polițist în uniformă venind spre ea pe interval. Întorcându-se spre scenă, îi dădu un pumn unui bărbat care-i bara drumul.

– De-a ce ne jucăm? îl auzi Christine murmurând în timp ce ea se zbătea ca o apucată.

Accentele profunde cu care se amesteca râsul erau ușor de recunoscut.

– Billy! strigă ea aruncându-și brațele în jurul gâtului lui.

– Am prins-o! îi anunță el pe bărbații care, la câțiva metri de acolo, se pregăteau să-l apere pe star.

Ochii lui negri străluceau de fericirea pe care Christine o văzuse în vis. Câteva secunde mai târziu, apăru și Nick.

– Nick! exclamă ea, ce-ai făcut cu barba ta?

– M-am ras înainte de a pleca de la cabană.

– Nick, interveni Billy. Noi mergem la hotel. Poți tu să te ocupi de toate în lipsa mea?

– Ca de obicei, bătrâne. Ne vedem mai târziu, Christine, adăugă el cu zâmbetul radios al unui pescar care tocmai prinsese un somn gigantic.

Cu degetele împletite cu ale ei, Billy o conducea pe Christine, împărțită între răs și plâns, spre ieșire. În fața teatrului, se urcară în limuzina luxoasă care-i aștepta.

În interiorul Lincolnului, ea îl privi pe Billy cu adorație. Nu-i venea nimic în minte să spună. Își aminti de cele o mie și unu de feluri în care se gândise să-i spună la revedere, dar nu era în stare să-și exprime bucuria de a-i spune bună ziua.

Billy zâmbi observând urmele negre de pe genunchii și coatele ei, de pe vârful nasului cărn, Scoțând o batistă din buzunar, îi șterse cu dragoste fața.

– Semenii cu un puști al străzilor, murmură el tandru, nemaștiind ce să spună.

Incapabil să reziste, o luă în brațe.

– Mi-ai lipsit...

– Și tu mie, abia suflă ea, acoperindu-i gâtul și fața cu sărutări.

– I-am cerut lui David să mă țină la curent cu cele mai mici fapte și gesturi ale tale, mărturisi el. Știu că locuiești singură și ești pe punctul de a fi cunoscută în lumea întreagă.

Christine se lipi și mai mult de el, frecându-și vârful nasului de gâtul lui.

– Ai fi putut să-mi dai un telefon... îi reproșă ea, în loc să afli noutăți despre mine prin intermediul lui David.

– El știa unde să mă găsească în caz de urgență... de exemplu dacă tu ai fi întâlnit un tânăr frumos, bogat și seducător și...

– Imposibil! exclamă ea râzând.

– În orice caz, să știi că aş fi venit să-ți bat la ușă dacă locul pe care ți l-am rezervat în primul rând ar fi rămas liber...

Christine se retrase ușor, pentru a-l privi mirată.

– Mi-ai trimis un bilet?

– Da... ți-a fost dus la apartament, împreună cu trei duzini de trandafiri. Doar nu crezi că voi continua să-ți fac curte jucând bile, adăugă el cu o sclipire malițioasă în fundul ochilor.

Pentru prima dată, ea observă că Billy nu-și mai poartă ochelarii. Îi mângâie ușor pleoapele, cu vârful degetelor.

– Și eu m-am străduit să mă maturizez... murmură ea. Vrei să vii în apartamentul meu?

– Te voi duce la capătul lumii, șopti el luându-i fața în palme. Te iubesc, Christine.

Ea deveni mlădioasă ca o liană sub apăsarea ușoară a lui Billy și-i răspunse sărutului cu o tandrețe amestecată cu nerăbdare.

– Sper că apartamentul tău nu este în celălalt capăt al orașului, șopti el răgușit.

– N-am făcut niciodată dragoste într-o limuzină, murmură ea drept răspuns.

Billy gemu sugestiv și-și strecură mâna sub bluza ei, mângâindu-i pielea fremătătoare.

– Am ajuns, domnule, anunță vocea nazală a șoferului în microfon.

Christine nu-și dădu seama dacă suspinul lui Billy era cauzat de frustrare sau de ușurare.

– Arată-mi drumul, te urmez, spuse el ajutând-o să coboare.

Christine îl așteptă nerăbdătoare pe Billy până ce acesta îi spuse șoferului să vină să-l ia peste două ore. Aceste două ore i se vor părea foarte scurte.

Cât timp pretindea ea? O viață întreagă?... O eternitate?...

Billy o urmă în imobilul modern și îi înlănțui talia în timp ce Christine descuia ușa. Apoi, o luă în brațe și traversă salonul fără să se oprească.

– Nici nu-mi privești apartamentul, protestă ea în glumă.

– Vreau să văd dacă pereții dormitorului tău sunt acoperiți de licorni...

– Este o specie deosebită de animal fantastic, îl informă ea cu o voce ascuțită, arătându-i ușa dormitorului. Un animal care-mi bântuie visele în fiecare noapte...

Billy se opri neîncrezător în pragul camerei, privindu-și propria imagine din posterul uriaș.

– Eu am fost aici mereu, sau am fost despărțiți? Întrebă el.

– În camera mea, în gândurile mele, în inima mea... Te iubesc, Billy Carter, șopti ea.

Încet, el înaintă și o așază pe pat.

– O iubeam deja pe tânăra încrezută care m-a obligat să-mi scot ochelarii ca să am o vedere mai obiectivă asupra lumii. Știi ce am văzut atunci?

Fără să spună nimic, ea își plecă ochii, în semn de negare.

– Am văzut o fantomă. Nefiind capabil să văd diferitele nuanțe ale dragostei, sufletul îmi murise, iar muzica murise și ea în mine. Chiar în secunda când te-am respins am știut că făcusem cea mai mare greșală din viața mea. Dar știam că mă vei urî dacă voi refuza să mă privesc în față.

Îngenunchind lângă pat, el îi strânse puternic mâinile într-ale lui.

– Am descoperit că iubirea are multe nuanțe, ca și culorile. Nu există două iubiri asemănătoare. Dragostea pe care le-o port părinților mei, cea pentru Nick, și cea rezervată publicului meu. Sunt atât de diferite... Și apoi, ești tu...

El se aplecă și-i mângâie cu blândețe buzele.

– Tu ești o paletă de culori completă! Ești roșul pasiunii, verdele primăverii, albul purității, albastrul cerului...

Christine se ridică într-un cot, emoționată.

– Adolescenții se mulțumesc cu o aventură fără viitor, șopti ea mângâindu-i fața. Dar noi ne-am maturizat... Crezi că o scriitoare celebră își poate găsi fericirea eternă lângă un cântăreț de rock?

Billy se încruntă, apoi un zâmbet larg îi luminează brusc fața.

– Să fie asta o cerere în căsătorie?

– În toată regula. Va trebui să-mi cumperi cartea. Concluzia ei este: Alinați-vă prada până când aceasta învață să spună „da”. Și întâlnirea – la primărie!...

Sfârșit